

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja II. évf. XII. szám 2014. december hónap

Kegyelem

Izzik a lég, hömpölyög az emberár,
ez a tájék is hőforrást verejtékezik.
"Teknőbe menekül" ki enyhületre vár,
hétéves forma lány nagyapja karján érkezik.

Micsoda kényeztetés! - dohogok, berzenkedem.
Puhány nemzedék ez, nincs jövő, nincs remény!
Csak jóval később "jelenti" csalárdul szemem,
hogy reszketve ül ott, hogy világtalan szegény.

A vízbe merülve izmai ernyedeznek,
s arcán a megadás meleg fénye ömlik el
- vajon hány lecke kell még fagyos lelkennek,
hogy bízzon és ami ismeretlen ne riassa el:

legyen mersze belépni egy sejtelmes világba,
Isten szeretetébe, mint hús, mély óceánba.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Lámpafény az ablakban

— Na ne ciccelj! — szól a szélnek, mikor az állomásról kijövet a havat a szemébe vágta. A kis táskát néha szeme elé tartotta, mert a porhó alá furakodott. Remélte, hogy az országúton szekérre akad. Mikor a házak közül kijött, a szél még kegyetlenebbül vijjogott. Hófúvások is torlaszolták az utat. Szekérnek híre sincs. Bolond az is, aki ilyenkor karácsony előestéjén házon kívül kószál. Ő se így gondolta. De tegnap még tizenegyig dolgozott a műhelyben. Csak ma hajnalban ülhetett vonatra, hogy szentestére otthon legyen.

A havazás sűrűsödött. A hófúvások egyre nagyobbak lettek. Már csak a telefonpóznák jelezték az utat. Mikor az útkanyarhoz ért, megállt. Az út itt jókora kiugrást tesz, megkerüli a vízjárta legelőt. Elhatározta, átvág rajta. Így legalább tíz percet nyer ilyen időben. — Csak nem maradok itt a varjaknak? Jézus, segíts! — tört ki belőle a fohász. Szeretett volna leülni és pihenni, de érezte, hogy akkor elvesztett. Megállt, körös-körül figyelt.

Ekkor valahonnan gyöngye fénysugár tört át a ritkulni kezdő hóhulláson. Mintha rettenetes teher hullott volna le ziháló tüdejéről. A havat törte a fény irányába. Végre előtte állt az országút árka és pár lépésre onnan az ablak, melyen a lámpa fénylett.

Az a lámpa az ablakba miért került, nem tudta. Nem tudhatta, hogy a házban mi történt. A zörgetésre egy idős ember jött ki a kapuba, behívta a konyhába, az asszony a kemence padkájára ültette és így kezdődött az ő karácsonyestéje az idegen házban.

Itt a faluszéli házban ez a téli délután ugyanúgy telt, mint máskor. A gazda bejárta az istállót, udvart, lelakolt

kamrát.

A faluból énekszó foszlányait hozta a szél. A kántáló gyerekek a havazással nem törődnek. A rigmust elfújják az ablak alatt, aztán a havat leverik a csizmájukról, beóvakodnak a szobába és szedik a tarisznyájukba az almát, diót, mogyorót, fonott kalácsot. Felesége a süteményt rakosgatta a tából a tányérokra.

— Már kántálnak a faluban — szólalt meg a gazda.

— Hozott le diót a padlásról? — kérde az asszony.

— Ott van a szakajtóban a lisztes láda mellett.

Tudta, mire gondol a felesége. Vajon az unokáik eljönnek-e kántálni? Az anyjuk elengedi-e az őszi perpatvar után? Először történik, hogy a fia meg a menyé nem jön el karácsony estére. A menyé nem gyűn, a fia meg az asszonya szerint határoz.

— Kemény idő van odakinn, a kántálok idáig nem jutnak — mondá a gazda a felesége megnyugtatóására.

— Ők eljárnának, de az asszony nem engedi őket — válaszol a felesége.

— Gyűjtsd meg a lámpát, mert nem látok jól — kérte az asszony.

A gazda meggyújtotta a lámpát. Az asszony újra kérte:

— A lámpát tegye az ablaktőcére, ne legyen itt az utamba. Az ember nem értette, miért téteti oda. Ja, persze, az unokái miatt akar világosságot az utcára. A feleségét sajnálta.

— A lámpát srófolja följebb, mert most meg így nem látok. Az ember a lámpabelét fölcsavarta.

— Menjen, siessen, valaki az ajtót rázza — szól az asszony.

— Dehogy rázza, a szél kaparász odakinn a tornácon.

Az ember azért kiment és a konyhajtó fényében a vándor megjelent, egyik kezében tarisznya, a másikban sapkája. Köszönt és mentegetőzve dadogta: — Eltévedtem!

— Dehogy tévedtél el fiam! A legjobb helyre kerültél. Gyere csak beljebb, téged vártunk.

Az asszony előbb kutatva nézte, aztán rámosolygott. Akár csak Pista unokáját látná.

— Gyere fiacskám, ide a melegre, hiszen agyon fáztál.

A padkára leült és hol a gazda, hol az asszony kérdéseire felelt. Közben az asszony tányérokot szedett elő, kimerte a levest.

Utána mézes-mákos bobájka került sorra. A két öreg örömmel nézte a fiú étvágyát. Aztán jött az aranyszínű fánk. A gazda bement a kamrába és bort hozott. Majd elmondta a versezeteket, amiket régen a bakter kiáltott karácsony éjszakáján:

Keresztények ébredjétek, tíz már az óra,

Az Úr Jézus váltságunkért hozzánk eljött ma.

Hallja mindenháznak ura, éjfél ütött már az óra.

Betlehembe nézzetek, az Úr Jézus ott született.

Azok szép idők voltak — emlékezve vissza a gazda.

Majd kiment a pitvarba, behozta a karácsonyi tuskót. A tűzre ezt teszik, ha a templomba indulnak. A betlehemi pásztorok is így csinálták, mikor az angyali énekszóra a nyáját ott hagyták.

Harangszókor a templomba indultak hármasan. A gazda maga mellé vette a padba vendégét, aki álmosodni kezdett, de mikor énekelni kezdtek, az öregek éneke közül az ő hangja kiszáryalt.

Az asszony kendője mögül átpislanított a fiatal asszonyok padjába. Jólesően vette észre, hogy a menyé meresztgeti a szemét, kit vett az öreg após maga mellé a padba, aki szeretettel simul hozzá.

Nagy Miklós

„Innen szép győzni!”

– beszámoló az októberi egyházközségi kirándulásról

Bizony ilyen korán még nem indultunk (hajnali 5 óra), és ilyen sokan sem (74 felebarát – 3 busz). A mi buszunkba még egy

pótszék is kellett, mert nem mindenki oda szállt, ahova a szervezők tervezték. Pont Bagó Lacinak nem jutott hely a családja mellett, de jó kedéllyel viselte, hogy középre ültettük, jobbról balról „megtámasztva” emberrel. Hát fel nem tudott volna borulni az a szék, az biztos. Magam arra gondoltam, hogy ez nem lesz jó Ópusztaszerig, valahogy helyeket kellene majd cserélni a nap folyamán.

Ám Kaposmérőben lecsapott a villám – mármint a Fehér. Azt mondta, ő bizony nem megy tovább. Minden tisztelem a híveké: nyugodtan, helyükön ülve, nem morogva, nem okolva másokat várták, hogy mit mond majd az atya. És azt is ilyen jó kedéllyel tűrték, amikor kiderült, már is jön a felmentő busz – de azért idő kellett, amíg Wirth Laci ideért. Átszálltunk: Bagó Laci megtartva pozícióját – most jut eszembe, ő a világi elnökünk! – hátul, középen ült le, rálátva az egész autóbuszra.

Folytattuk utunkat Nagykónyiig (még mindig Dunán innen vagyunk jócskán), ahol atya bejelentette, hogy pánikra semmi ok,

de előttünk baleset történt (személyi sérülés nem volt), az utat lezárták, vissza kell majd tolatnunk, és egy másik úton fogunk tudni tovább menni. Ekkor jegyezte meg a fiam – őszintén, nem csipkelődve –, hogy „*Még soha nem volt ilyen jó egyik kirándulás sem.*”

Ezután kezdett az eső esni. De a kedvünket még az eső sem vette el. Fél kettőkor mehettünk be Ópusztaszeren a Feszty-körképet megnézni. Különböző bár Feszty Árpádról nevezték el – még 8 festő dolgozott rajta 3 éven keresztül. A Milleniumra készítette az özönvíz témája helyett. (Jókai Mór javasolta, hogy inkább a magyar történelem egy fontos eseményéről fessen panorámaképet. Így esett a választás a honfoglalásra.) Megnéztünk még egy reneszánsz kori panoptikumot is. A vízvári Tamás atya hűségesen fotózott és filmezett.

Az eső elől egy nagy, kör alakú épületbe húzódtunk. A *Ha én rózsá volnék* dallamai után csoportos játék következett, sok nevetéssel. A kiskunmajsai 56-os múzeumhoz és a forradalom és

szabadságharc emlékére épített kápolnához már délután háromnegyed ötkor érkeztünk. Annyian voltunk, hogy 2 csoportban tudtuk megnézni a múzeumot. Hátborzongató volt, hogy még a 1989 tavaszán is hangulatjelentésekre adott a hatalom utasítást. Soha ennyi ereklét (például eredeti lyukas zászlót) nem láttam

egy helyen 1956-ból. Megérdemelné egy nagyobb épületet az a hatalmas gyűjtemény, amit egyébként a Corvin-köz egykori főparancsnoka, Pongrácz Gergely tett közkinccsé. Ő vette meg a múzeum épületét is, és ő építtette a kápolnát is, amelyben – egyébként – nyugszik. A kápolnán – tudatosan – sorozatlövésnyomok vannak, és a fél tornya csonka. Csendben áll egy kis erdős részen.

Imáink után egy kiskunmajsai kisvendéglőbe mentünk. Sokan voltunk, de elfértünk. Gyuri zenét szolgáltatott a vacsora alatt, de Lóránt atya is énekelt nekünk, velünk – például a *Kell ott fenn egy ország* kezdetű Zorán-dalt.

Éjfélre értünk haza, az eső nem csillapodott. Kaposmérőn ellenőriztük az ott állomásozó buszunkat. Sajnáltam a Villámot, meg a lerobbanása miatti terhet, kellemetlenséget – ám be kell valanom, ez a busz kényelmesebb volt (nagyobb is.) De – természetesen – hűséges utazója leszek a Fehér Villámnak legközelebb is.

Fiumei Éva

Ferenc pápa nyolc tanácsa jegyes - és házaspároknak -

Ferenc pápa jegyespároknak tartott februári tanítása alapján készült a **Rome Reports összeállítása, melyet kiegészítettünk a beszéd teljes szövege alapján.**

1. „A házasságon nap mint nap dolgozni kell. Azt is mondhatnánk, olyan, mint egy mesterember munkája, mint az aranyművesség, hisz a férj feladata, hogy még inkább növé tegye a feleségét, a feleség feladata pedig még inkább férfivá tenni a férjét. Az emberiségben is együtt növekednek, férfiként és nőként.”
2. „A szeretet kapcsolat. Olyan valóság, amely napról napra növekszik. Ha például szeretnénk illusztrálni, azt mondhatnánk: úgy épül, mint egy ház. Együtt építitek a házat, nem egyedül!”
3. „A házasságot ne az érzelmek homokjára építsétek, melyek jönnek-mennek. Építsétek a valódi szeretet sziklájára, a szeretetre, amely Istentől való.”
4. „Nem csak az a fontos, hogy sokáig tartson a házasság. A házasság minősége is számít.”
5. „Amikor a Miatyánkot imádkozzuk, azt kérjük: mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. A házastársak megtanulhatnak így imádkozni: Urunk, mindennapi szeretetünket add meg nekünk ma.”
6. „Szabad? Így kérhetjük kedvesen, hogy beléphessünk a másik ember életébe, tisztelettel és figyelemmel. Tudjuk, hogyan kell köszönetet mondani? Jegyesként, hamarosan házaspárként fontos éltetni magatokban annak tudatát: házastársatok Isten ajándéka. És amikor az ember ajándékot kap Istentől, azt mondja: Köszönöm.”
7. „Mindannyian jól tudjuk, nem létezik tökéletes család, tökéletes férj, tökéletes feleség. A tökéletes anyósról nem is szólna... Mi létezőnk, mi, bűnösök. Jézus jól ismer minket, és elárul nekünk egy titkot: soha ne fejezzük be úgy a napot, hogy ne kérnénk bocsánatot, ne bocsátanánk meg egymásnak.”
8. „Tegyetek róla, hogy [az esküvő] valóban ünnep legyen, mert a házasság ünnep. Keresztény ünnep, nem világi. Arra gondoltatok, teát iszogattok majd? Semmi esetre se, bor nélkül nem ünnep az ünnep. (...) Ami kétezer évvel ezelőtt Kánában történt, valójában minden esküvőn megtörténik: az Úr jelenléte lesz az, ami teljessé, mélyen igazzá teszi a házasságokat. (...) És az Ő jelenléte az, ami megadja a jó bort.”

Magyar Kurír

Reinhold Stecher

Dalol a föld

Reinhold Stecher (1921–2013) osztrák püspök rendkívül nagy tudású, a társadalmi problémákkal mindig kiemelten foglalkozó főpásztor volt, aki a fiatalokat is jól ismerte, hiszen hitoktatóként több mint harminc évig foglalkozott velük. Papként, nevelőként és íróként is arra törekedett, hogy reményt és bátorítást adjon az embereknek, a legnehezebb időkben is.

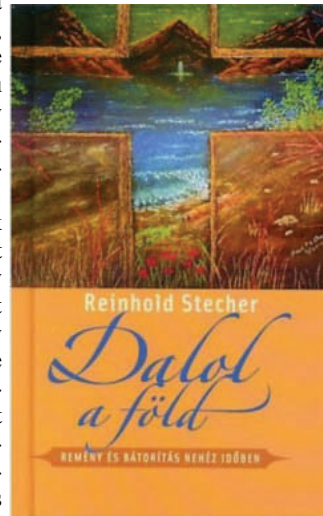
A kötet szerzője kérdések sorát teszi föl: „Mit dalol a föld? Mit dalol a Szahara kiszáradt sivatagjában, mit dalol a menekülttáborokban, Dél-Amerika nyomomegyedeiben; mit dalol a földünkön növekvő nyomorúságról, az egyre több problémáról, az elkeserítő fanatizmusról, a mérgező gázfelhőkről, a gyermeksírásról? Mit dalol sok-sok emberben, akiknek lelke egyre üresebb válik, akiket nyomaszt az elhagyatottság, a magány?” Az osztrák főpásztor az ezredforduló egyik jellemzőjének a „szellemi AIDS-betegséget” nevezte, az ellenálló-képesség elvesztését minden olyan káros vírussal szemben, amely a szív erejét gyengíti, s depresszióhoz vezet. Reinhold Stecher önmagától is megkérdezi: mit tud mondani a szörnyűséges dolgokat megelőzőnek vagy hozzátartozóknak? „Mit dalol a kórházak intenzív osztálya, ahol egy deréktól lefelé megbénult tizenöt éves fiú és egy agydaganatos lány fekszik, és a közeledő helikopter már hozza a következő emberi tragédiát?”

Stecher püspök felidézi, hogy az említett intenzív osztályon egy betegápoló fiatalember azt mondta neki: ha látja, hogy egy emberélet a vége felé közeledik, mindig a keresztre gondol, ha viszont egy halálos beteg meggyógyul, az olyan a számára, mintha a feltámadás előjátéka lenne. A könyv szerzője szerint ez a fiatalember éppen azt mondta ki, „ami Krisztus megszabadító tette és vigasztaló képe mögött villan föl és ragyog fényesen.”

Jézus ugyanis nem egyszerűen megszabadította saját korát és annak társadalmát minden nyomasztó problémától, nem egyszerűen eltörölte korának emberi fogyatékosságait és társadalmi bajait. Amikor meggyógyította a betegeket, vagy megszabadította őket a gonosz démonoktól, akkor „a temetési menetet ujjongó felvonulássá változtatta...”, akkor a pillanatnyi (és elmúló) megkönnyebbülésen túl valami nagyobbra, valami el nem múlóra gondolt. Ezt akarta mondani: az igazi látás, az igazi hallás, az igazi egészség, az igazi élet és a lélek szabadsága majd csak ezután jön. Krisztus minden csele-

kedete a föltámadásra irányítja figyelmünket.” Ezáltal pedig maga az Úr utal „a föld fölött szálló, szívhez szóló dalra. Ha eljutunk odáig, hogy valóban hiszünk Krisztusban, akkor ki kell bontakoztatni magunkban a világ valóságának húsvéti látását, hallását és megérzését... Akkor a mindennapi ricsajjal, lármával a háttérben is meghalljuk a jóságnak és a világosságnak halk dallamát. Dalol a föld...”

A könyv szerzője egy velejéig korrupt, hazug és erőszakos világnak mutatja be Jézus korát, amely ellen a Megváltó, félelmet nem ismerve, föllépett, és gyakran kiméltelenül letépte róla az álarcot. Olyan elgondolásai azonban egyáltalán nem voltak, amilyeneket a modern korban szeretnének neki tulajdonítani. „Nem adott ötleteket szocialista forradalomra, nem beszélt politikai elkötelezettségről, nem mozgósította a tömegeket. Célja a szívek átalakítása, új érzület kialakítása volt.” S bár nincs értelme párhuzamot vonni az akkori idők és napjaink között, mégis, sok minden emlékeztet ma is egy ősrégi színjáték újrendezésére, más szereplőkkel, új díszletekkel és megváltozott kellékekkel. „A darabot állandóan játsszák, senki sincs megvédve attól, hogy egyszer csak a színpadon találja magát a hatalomról, a pénzről és a mesterségesen fölszágazott igényekről szóló tragikomédiában, az aranyborjú és a világ egoizmusa körüli tánc félelmetes jelenetében.”

A szerző leszögezi: az érzület nemesebbé válása, a szívnek a döntő fontosságú értékekhez kötődése az egyedüli eszköz, amely képes megvédeni bennünket attól, hogy igazodjunk a világ elvárásaihoz. Az értékeknek be kell hatolniuk az ember bensőjébe, és a cselekedetekben kell megmutatkoznunk, érvényesülnünk. „A világ megváltozása felé vezető úton most ez a döntő lépés, és mindig is ez marad.”

Reinhold Stecher felidézi, hogy hitoktatóként egyszer föltette a kérdést a gyerekeknek, hogy mi tetszik nekik legjobban Jézus történetében. Egy kilencéves kisfiú azt válaszolta: „Hogy minden olyan jól végződik.” Az osztrák püspök tényként állapítja meg, hogy csak egyvalaki törte át a mindenhatóság erejével a föld, a fájdalom és a halál sötéttségét: a halottaiából föltámadt Jézus Krisztus. „És mivel Ő nem a mi oldalunkról, a tehetetlenség oldaláról jön, ezért Ő az egyetlen, akitől elfogadom, hogy mindennek ellenére minden jól végződik... A Föltámadással bátran vállalkozhatunk az életútra, és a hit merészségével fölszállhatunk az Ő vonatára. Vonatai nem állnak meg az alagútban. Az élet sötéttségéből mindig az örök nap felé száguldanak.” (Kairosz Kiadó, 2014.)

Bodnár Dániel/Magyar Kurír

A második mérföld

„Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.” Gal 6,2

- Fáradt vagy Simon?
- Nem csak feltörte a saru a lábamat, azért sántikálok.
- Nincs már túl messze Kapernaum, ott megpihenhetünk. Talán ott találjuk a Mestert is és a többieket. Nem vagy éhes?
- Ennék, ha volna mit Simon.
- Nálam van némi olajbogyó és néhány szem füge. Megeheted, én nem vagyok éhes.
- Köszönöm addig legalább a lábamat is megpihentetem.

A két tanítvány letelepedett egy fügefá árnyéka alá.

- Simon, baj van? – szólt riadtan János – Látod, kik jönnek ott a dombhajlaton az erőd felől? Errefelé tartanak. Rómaiak. Katonák. Úgy nézem egy centúrió, az erőd századosa és katona szolgája. Odébb kellene állnunk. Ismered törvényeiket. Ha kedvük tartja, vihetjük fegyverüket és holmijukat egy mérföldre. Többre nem kényszeríthetnek. Már itt is vannak.
- Felállni! – dörrent rájuk a centúrió. – Fiam! – szólt a szolgájához – Add oda ezeknek a terheinket. Egy mérföldet kötelesek vagytok velünk jönni és segíteni. Hová tartotok? – fordult Simonhoz.

- Kapernaumba.
- Az jó, mi is oda tartunk.
- De az több mint egy mérföld – szólalt meg János.
- Száját befogni! – reccsent rá a katona szolga – Kiszámoljátok az egy mérföldet, ahogy szoktatok. Különböző számolni sem kell. Én jól ismerem az utat. Innen a nagy terpentinfáig 1 mérföld. Onnan még egy mérföld Kapernaum. A fáig kötelesek vagytok hozni a terhet. Már indultak is, Simon és a bicegő János. Még annak örültek, hogy nem az ellenkező irányba kell menniük, mert akkor éjjelre sem értek volna Kapernaumba. Kissé mögöttük haladt a centúrió és mögötte a katona szolgája. Így vigyázta őket. Egy szó sem esett az úton csak a nap tűzött irtózatlanul. És a száradó fű illata érződött. Egy olajfa liget után, ami mögött kis tanya fehérlett az út kanyarulatában már messziről látszott a nagy terpentinfá.

- Na, itt véget ért a köteles mérföld – súgta János Simonnak. – Már alig bírom ezt a motyót, jól telitömték.
- János! – súgta vissza Simon – Tovább kell mennünk.
- Hát már hogy kellene?! Egy mérföld a köteles mérföld!

Ezt még ők is elismerték.

- De a mester azt mondta a Galileai hegyen emlékezz csak: „aki téged egy mérföldre kényszerít, menj el vele kettőre”.

– Száját befogni! – reccsent rájuk a cenúrió.

A nagy fá alá értek, a katona szolga már nyúlt a hátizsákok után, de a két tanítvány csak ment tovább. Némán lehajtott fejjel, egyenletes léptekkel. A szolga meglepetten nézett gazdájára. Az maga is csodálkozva fordította fejét a két tehercipelő felé, mert ilyesmi még nem történt vele. Eddig bárkit elkaptak a környéken, hogy vigyék a katona-felszerelést, azok hangosan kiszámolták az egy mérföldet s már rakták is le a földre a terheket. Ezek meg jönnek és cipelik zokszó és számolás nélkül. Már Kapernaum fehér házai tűntek elő, egy mandulafacsoport mögül, amikor olyasmit tett a centúrió, amit még eddig soha. A két férfi mellé lépett és megkérdezte az öregebbiket:

- Kik vagytok, hogy a második mérföldön is velünk jöttök? Nem vagytok itteniek?

– De azok vagyunk Uram! – szólalt meg Simon.

– Akkor miért jöttetek tovább?

– A Mesterünk azt mondta, ha valaki egy mérföldre kényszerít, menjünk vele két mérföldre. Ezért.

– És ki a ti mesteretek?

– A názáreti Jézus. – válaszolta János.

– Különös ember lehet – mormogta a centúrió –, de mintha már hallottam volna róla egyet s mást. Na, megérkeztünk. Adjátok át a szolgáltnak a holmit! Itt vagyunk az őrháznál.

Simon és János befordultak az első Kapernaum utcába, hogy megkeressék társaikat és a Mestert.

– Te Simon! – szólalt meg János, és a ház falának dőlve, lehajolva fájó lábát dörzsölgette. – Ez a centúrió sohasem szólított volna meg bennünket a köteles mérföldön. Figyelted? Ránk se nézett. Csak a másodikon.

– És megkérdezte Mesterünk nevét – mormolta Simon.

– De csak a második mérföldön. – dühöngte maga elé János.

Gyökössy
Endre

Legyen

időd a munkára - ez a siker ára.

Legyen időd a játékokra - ez az örök ifjúság titka.

Legyen időd a nevetésre - ez a Lélek muzsikája.

Legyen időd a gondolkodásra - ez az erő forrása.

Legyen időd az olvasásra - ez a bölcsesség alapja.

Legyen időd, hogy kedves légy - ez a boldogsághoz vezető út.

Legyen időd az álmodozásra - kocsidat majd egy csillaghoz vezeti.

Legyen időd, hogy körülnézz - túl rövid a nap ahhoz, hogy önző légy.

Legyen időd, hogy szeress és Téged is szeressenek - ez isteni kiváltság.

Az aranylille titka

A 200 grammos madár szembeszáll az evolúcióval

A teremtett világban sok olyan dolgot megfigyelhetünk, amelyek igazolják, hogy egy hozzátartozó terv nélkül nem is működhetnének. Werner Gitt professzor ezzel kapcsolatban megállapítja: „Egy példa, amely saját magamat is mindig elkápráztat, az aranylille utazása, amely madár Alaszkából Hawaiba repül, hogy átteleljen.”

Az atlanti aranylilének vagy más néven szibériai aranylilének 4500 kilométert kell megtennie az Atlanti-óceán felett, hogy Hawaiba jusson. Ehhez energiára van szükség. Alaszkában nem maradhat, mivel túl hidegre fordul az idő. Tehát ahhoz, hogy átteleljen, meg kell tennie ezt a hosszú utat.

88 REPÜLÉSI ÓRA, 72 ÓRÁNYI ÜZEMANYAG

A madár Alaszkában fokozott táplálékbevitellel 70 grammot szed magára. „Ez az üzemanyaga. Átlagos súlya 200 gramm. Az óránkénti üzemanyag szükséglet önsúlyának 0,6%-a. Ha a madár egy órán át repült, 1,2 gramm zsírt használt el. A második repülési óra kezdetén tehát már csak 198,8 grammot nyom. Könnyebb lett, és így a második órához valamivel kevesebb üzemanyagra van szüksége.”

Werner Gitt elsőfokú differenciálegyenletről beszél. „Ha az ember ezt megoldja, megállapítható, hogy az aranylilének három és fél napra van szüksége ahhoz, hogy Hawaiba érkezzon.” Ez 88 repülési órát jelent, 72 óra után azonban már nem rendelkezik zsírtartalékkal. „Úszni nem tud, és nincs sziget, ahol pihenőt tarthatna. Folyamatosan repülnie kell. Ez tehát azt jelenti, hogy ezen számítás szerint a madárnak bele kellene vesznie az Atlanti-óceánba, akkor pedig nem lenne több aranylille.”

HONNANTUDJA EZT A MADÁR?

„A Teremtő útravalóul adott a madárnak egy fontos információt: sose repülj egyedül, hanem mindig másokkal közösen, mégpedig ék alakban. Az állat így megtakarít 23% energiát. Ha most még egyszer elvégezzük a számítást, láthatjuk, hogy a madárnak még marad 6,8 gramm zsírja, amikor Hawaiba érkezik. Elsőként tehát elmehet a Waikiki strandjain üdülő vendégekhez, és ezt mondhatja nekik: »Jó reggelt! Én is megérkeztem, és az első napon még eledel után sem kell néznem.«”

Ezen a példán keresztül, mondja Werner Gitt, láthatjuk, mennyire pontosan ki van minden számolva. „Isten nem adta meg a madárnak a lehetőséget, hogy 20 vagy 30 grammal többet vigyen magával, hisz az nehezek lenne. Nem. Olyan pontosan ki van számolva, hogy éppen megfelelő.” A csapatban történő repülés révén az aranylille energiát takarít meg.

Werner Gitt: „Honnan tudja ezt a madár? Hiszen ráadásul a fiatal madarak nem tanulják el az idősebbektől, azok ugyanis valamivel később, külön indulnak útnak Alaszkából.”

TERV NÉLKÜL NEM MEGY

Ez annyit jelent, hogy a legelső repüléstől kezdve pontosan tudják, hová kell eljutniuk. Azonkívül tartaniuk kell a célirányt, „szükségük van egy nagyon pontos GPS-rendszerre, hogy szögpernyi pontossággal eltalálják azokat a szigeteket, különben elrepülnének mellettük, ott pedig 1000 kilométernyire nincs több sziget. A madárnak tehát már a legelső repülésnél szüksége van az adatokra, hogy merre kell repülnie, hogy ék alakban kell repülnie, és hogy 70

gramm zsírt kell magára szednie. Más különben nem birkózik meg a dologgal.”

Ha mindezt figyelembe vesszük, Werner Gitt szerint a következő következtetésre juthatunk: „Ezt csakis egy bölcs Teremtő hozhatja létre. Az evolúció szerint a madarak először minden lehetséges irányban próbálkoznának. Nem lenne elég zsírjuk, és semmi sem működne. Ha közelebbről megvizsgáljuk ezt a példát, teljes egészében kizárja az evolúciót. Kezdetől fogva teljesen átgondolt tervre van szükség - ez pedig nem megy egy bölcs Teremtő nélkül, aki mindezt elrendezte.”

Dániel Gerber, Jesus.ch

A Sion-hegy alatt

Borzolt, fehér Isten-szakállal,
Tépetten, fázva fűjt, szaladt
Az én Uram, a rég feledett,
Nyirkos, vak, őszi hajnalon,
Valahol Sion-hegy alatt.

Egy nagy harang volt a kabátja,
Piros betűkkel foltozott,
Bús és kopott volt az öreg Úr,
Paskolta, verte a ködöt,
Rórátéra harangozott.

Lámpás volt reszkető kezemben
És rongyolt lelkemben a Hit
S eszemben a régi ifjúság:
Éreztem az Isten-szagot
S kerestem akkor valakit.

Megvárt ott, a Sion-hegy alján
S lángoltak, égtek a kövek.
Harangozott és simogatott,
Bekönnyezte az arcomat,
Jó volt, kegyes volt az öreg.

Ráncos, vén kezét megcsókoltam
S jajgatva törtem az eszem:
„Hogy hívnak téged, szép, öreg Úr,
Kihez mondtam sok imát?
Jaj, jaj, jaj, nem emlékezem.”

„Halottan visszajöttem hozzád
Én, az életben kárhozott.
Csak tudnék egy gyermeki imát.”
Ő nézett reám szomorún
S harangozott, harangozott.

„Csak nagyszerű nevedet tudnám.”
Ő várt, várt s aztán fölszaladt.
Minden lépése zsoldár-ütem:
Halotti zsoldár. S én ülök
Sírván a Sion-hegy alatt.

Ady Endre

... és ne feledd el, mennyi jót tett veled!

Nagy elvárásaink vannak az életünkkel, a házastársunkkal, a gyerekeinkkel, a barátainkkal, a munkahelyünkkel szemben. De bármilyen jól menjen is sorunk, az sosem annyira jó, mint amit kívánnánk és váránk a magunk számára. A hiba abban rejlik, hogy emberektől és körülményektől várjuk, amit csakis Isten adhat meg nekünk, mégpedig a feltétel nélküli szeretetet, elismerést, biztonságot és elrejtettséget. Az effajta igényeken alapuló gondolkodásmód esetén nem maradhat el a csalódás. A kielégítetlen vágyak haragot és elégedetlenséget eredményeznek.

A hálátlanság gyilkos méreg. Megbetegít, ráadásul pedig megterheli az Istenhez és emberekhez fűződő kapcsolatunkat.

Amikor a skót származású amerikai iparmágnás, Andrew Carnegie, a 20. század elején a világ néhány leggazdagabb emberének egyike egymillió dollárt hagyott örökül egy rokonára, az illető elkeseredett dühöt érzett jötevője iránt, amiért az ugyanakkor 365 millió dollárt adományozott különböző jótékonyági alapítványoknak. Nem felfoghatatlan? Micsoda hálátlanság! De tegyük a kezünket a szívünkre: mi gyakran nem ugyanilyen módon viszonyulunk-e Istenhez? Ezernyi dolog van, amiért szívőből hálát kellene adnunk Neki, a szemünk azonban egyvégtében csak azt látja, amit látszólag visszatart tőlünk.

Isten azonban semmivel sem adós nekünk. Mi vagyunk az Ő adósai! Az egyetlen megfelelő hozzáállás ahhoz a Valakihez, aki megszabadított minket vétünkűktől, és istenfiúi rangot adományozott nekünk, csakis a hála lehet. Ha hálát adunk az Úrnak minden áldásáért, jóságáért és irgalmáért - marad akkor még időnk a nyavalygásra?

Elismerem: Olykor nehezek a körülményeink. Nyomasztó lehet a szenvedés és a fájdalom. Hogyan juthatunk ilyenkor hálás lelkülethez?

Egy magyar férfi egy napon elment a rabbijához, és így panaszkodott:

- Elviselhetetlen az élet. Kilencen lakunk egyetlen szobában. Mit tehetnék?

A rabbi habozás nélkül felelte:

- Vedd magadhoz a szobába a kecskédet.

- A férfi elképedve bámult rá, mintha csak rosszul hallotta volna:

- De igen, tedd meg, amit mondok neked - erősködött a rabbi - aztán egy hét múlva gyere el hozzám újra.

Hét nap múlva a férfi ismét megjelent. Még bánatosabbnak tűnt, mint korábban.

- Nem bírjuk tovább - mondta a rabbinak - a kecske bűdös!

A rabbi ezt tanácsolta neki:

- Akkor menj haza, ismét engedd ki a kecskét, és a jövő héten látogass meg újra.

Egy hét múlva ragyogó arccal érkezett vissza a férfi.

- Nos, hogy vagy most? - kérdezte a rabbi.

- Az élet csodás - szölt a férfi. - Most, hogy már nincs ott a kecske, és csak mi kilencen vagyunk a szobában, minden percét élvezzük!

Ahhoz, hogy hálás szívhez jussunk, változtatnunk kell a szemléletünkön, a beállítottságunkon. Mindig a saját döntésünkön múlik, hogy panaszkodunk vagy dicsérünk.

Az elmúlt év eleje óta rendszeresen tanulok meg kívülről hosszabb bibliai szakaszokat. Ha félelem fog el vagy kísértés ér, különösen a zsoltárok már sokszor áldásomra voltak. Ha Dávid szavaival figyelmeztetem magam: „Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!” (Zsoltárok 103,2), akkor múltia kell a sötétségnek, és helyt kell adnia az örömnak.

A hálának szüksége van egy címzettre, szeretne kifejezésre jutni. Így hát most és újra meg újra szeretném a mi jóságos Istenünket a zsoltáros szavaival dicsérni: „Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt. Mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig” (Zsoltárok 108,4-5).

Bekapcsolódik Ön is a dicséretbe?

Yvonne Schwengeler

Mert ő a mi Istenünk, mi pedig az ő legelőjének népei és az ő kezének juhjai vagyunk; vajha ma halljátok az ő szavát, ne keményítsétek meg a ti szíveteket...

(Zsoltárok 95,7-8/a)

Nincs kivétel

A rendőr megállított az úton egy autóst, aki túllépte a megengedett sebességet.

- Ön túlságosan gyorsan hajtott.

- Igaza van! – szölt az autós és abban a reményben, hogy nem kell büntetést fizetnie, hozzáfűzte: - A közúti rendőrség hadnagya vagyok. Jelen pillanatban szabadságon.

A rendőr egy pillantást vetett az igazolványra, de mégis megbüntette.

- Fiatal barátom – mondta a hadnagy kissé felindult hangon -, egy szép napon találkozunk a főnöki irodában és egy hadnaggal áll majd szemben.

- Rendben van, amikor majd ott leszek, gondoljon rá, hogy egy becsületes beosztottja van – mondta a járőr.

Bruno Ferrero nyomán

Beteglátogatás tréning

Képzés időpontja:

2014. november 15. Szeged

Nagyatádról ötven indultunk a 8 órás képzésre. Lehetőséget kaptunk, hogy ismerkedjünk az intézményi beteglátogatás alapvető szabályaival és a betegekkel folytatott kommunikáció alapelveivel.

Érdeklődve hallgattuk a tartalmas előadásokat, melyet Veréb László atya, rendszeres kórházlátogató, lelki vezető tartott. Gyakorlati feladatként különböző szituációs helyzeteket játszottunk el, beteg – beteglátogató párbeszéd formájában. A képzés során kiderült, mennyire fontos a látogató szerepe. Megbeszéltük közösen, milyen legyen a „jó” beteglátogató. Megismertük a szenvedés

fázisait a betegségek során, és azt, hogy kell viselkednünk a bizalmi kapcsolat megőrzése érdekében.

Filmet néztünk: Szkafinder és pillangó. A történet egy 43 éves sikeres férfiről szól, aki súlyos agyvérzést kap és teljesen lebénul. Egyedül a bal szemét tudja mozgatni, melynek segítségével, speciális jelrendszert elsajátítva kommunikál a világgal. Küzd, és helyzete ellenére megőrzi humorérzékét, az élet szeretetét.

Richard Leonard jezsuita atya személyes tapasztalata alapján írt könyvet, melynek címe: Hol van Isten a bajban? Testvére balesete indította el a könyv megírására, amelyben anyja vívódásait írja le. A rövid mondanivalója - Isten nem küld szerencsétlenséget ránk, Isten nem tesz minket tönkre.

Polcz Alaine (Az élet nem a hallással végződik; Gyászban lenni) könyveit vitattuk meg, és megismertük Nádas Péter alkotását is. Saját halál című könyvé-

ben, szívinfarktust írja le.

Az említett könyveket, bárki elolvashatja, aki érdeklődik, vagy érintett, akár betegként, vagy hozzátartozóként. Ezek segítséget nyújthatnak a bajban.

Bárkinek segítségre van szüksége, szívesen beszélgetünk a problémáiról, nehézségeiről az általunk megszerzett ismeretek alapján.

A Nagyatádi Plébánián keresztül elérhetőek vagyunk.

Békésiné Böhm Judit

Miért?

Amikor Mózes kinyújtotta botját a Vörös-tenger vize fölé, az kettévált, úgyhogy Isten népe száraz lábbal kelhetett át a túlsó partra, míg üldözői a hullámokba veszttek. Akkor hangzott fel először Izrael örökkérvényű hitvallása: „A mi urunk megszabadít.” Vajon ma is ezt teszi? Igen, de amennyire bizonyosak Isten ígéretei, éppoly valószínű, hogy Isten minden gyermekének hitpróbákra kell átmennie.

Bruno, a férjem, bulbáris ALS-ben szenved, egy súlyos betegségben, amely tőle és tőlem is a végsőkéig mindent megkövetel. Mások minduntalan nekem szegeznek a kérdést: „Miért éppen ő? Hisz oly sok jót tesz Romániában!” (Az ethos open hands nevű segélyszervezet keretében - a magyar kiadó megj.) Mi nem teszünk fel ilyen kérdéseket. Vagy talán azt is megkérdezzük: „Miért áldasz meg bennünket oly gazdagon egészséges gyermekekkel és unokákkal? Miért nem Szíriában születtünk, és miért ajándékoztál nekünk szép otthonot, miért dolgozhatunk és lehet jövedelmünk?” Mindezt sokan természetesen veszik, és anélkül fogadják el Isten kezéből, hogy hálát adnának Neki a jóságáért.

„Mindaz, amik vagyunk és amink van, kegyelem, nem más, mint Isten meg nem érdemelt kegyelme” - mondogatta Bruno gyakran, és mondja máig is.

Az élet nem habos torta és nem kívánságműsor, még a hívő keresztényeké sem. Aki ezt meri állítani, az szem elől tévesztette a valóságot, és olyan reményt ébreszt, amely csakis kétségbeesésbe torkolthat.

Isten még nem végezte be rajtunk a munkáját; vannak ígéretetek, amelyek csak az örökkévalóságban teljeseznek majd be. Fájdalom, szenvedés, betegség a hívőket is éri. A halál ugyan már nem tarthatja fogva Isten gyermekét, de mindnyájunknak át kell mennünk ezen a sötét völgyön.

August Hermann Francke, német evangélikus teológus és pedagógus, a hallei árvaházak megalapítója, ezt írja önéletrajzában: „Amikor önmagam és a művem odaszántam Istennek, úgy hittem, imádkoznom kell csupán, ha szükségbe jutok, hogy aztán tüstént segítségben részesüljek. De meg kellett tanulnom nemegyszer hosszan várakozni és imádkozni. A segítség jött ugyan, de nem rögvest. Ám sosem került sor az utolsó csepp olajra, és mindig rendelkezésre állt még egy kevés liszt.” (Itt a sareptai özvegyasszonynak az 1 Királyok 17. fejezetében leírt történetéhez kapcsolódik.)

Amikor az angol király, V. György egyszer ellátogatott a porcelánmanufaktúrájába, megpillantotta azt a porcelánkészletet, amely a Buckingham-palota számára készült. Egy fiatal nő nagy buzgalommal éppen azzal foglalatzkodott, hogy fekete fesse a csészék belsejét. A király nem értette a dolgot, mivel nem adtak megbízást fekete porcelán előállítására. Ekkor elmagyarázták neki, hogy a fekete réteg alatt arany van. Mire a csészék kikerültek a tűzből, a fekete réteg leégett róluk, az arany pedig mélyen beléjük égett. Ha az aranyat a védelmező fekete réteg nélkül tették volna ki a forróságnak, tönkrement volna.

Milyen sokszor csak a feketét látjuk, miközben megfeledkezünk arról, hogy mennyi Fizekasunk terve szerint alatta van az arany! Isten próbatételei nyilvánvalóvá teszik, min nyugszik a hitünk. Sokunknak ismerősek a sorcsapások. Ismerjük a tanácsstalanság és a félelem, a kilátástalannak tűnő helyzetek kapcsán feltámadó tehetetlenség érzését. Amikor minden híd leomlik, és minden támasz eltűnik, a legmélyebb alapjaiban rendül meg a létünk, úgyhogy azt hisszük, nem bírjuk ki. Holott ezeknek az örvényeknek ahhoz az Egyvalakihez kellene sodorniuk engem, aki rendületlenül áll a szenvedés hullámverésében: Jézus, a kösziklám! (Zsoltárok 18,3).

Yvonne Schwengeler

G y e r m e k o l d a l

MINISTRÁNSOK A HEGYEN

Egyszer elérkezett a szombati kirándulás, november 8-án. Amikor fölszálltunk a buszra, akkor kellett várunk egy kicsit, hogy Lóránt atya is megérkezzen. Nagy volt az öröm, amikor elindultunk. Nagyon hosszú volt az út. Végre megérkeztünk Kőszegre. Amikor elkezdtünk fölfelé menni a hegyre, akkor már Máté kezdett kifulladás. Séta közben láttunk egy foltos szalamandrárt. Séta közben beleszippantottunk a levegőbe. Sajnos az idő nem volt valami jó. Felmentünk a kilátóhoz, de nem sokat láttunk. Azért nagyon tetszett a kilátó. Lefelé menet egy rövidebb utat keresett Lóránt atya.

Amikor kiértünk az erdőből, akkor az egyik csapat eltévedt az erdőben, de a végén mindenki egymásra talált. Amikor leértünk a hegyről, beszálltunk a buszba. Bementünk gesztenyepürét enni, utána Lóránt atya bevitt bennünket a kőszegi templomba. Jött értünk a busz. Amikor odaértünk átvettük a fürdőnadrágot és odamentünk a csúszdához., ami olyan csábító volt, hogy még Lóránt atya sem tudott ellenállni. Fürdés után kicsit fáradtan, örömmel ültünk be a buszba és boldogan indultunk hazafelé.

Filipovics Kristóf
4.o.

Játszani jó!

Madárfészek

Időtartam: amíg a kedvünk tartja

Kor: 5 éves kortól

Helyszín: szabadban, teremben

A csapat tagjai szoros kört alkotnak és karjaikat egymás karjára teszik. Ez lesz a fészek. A lufit letesszük a lábaikhoz, ez lesz a fészekből kiesett kismadár. A csapat feladata a madárkát visszatenni a fészekbe, azaz a lufit eljuttatni vállmagasságig. Kézzel nem szabad hozzáérni!!!

A pásztorok sietnek Betlehembe. Keresd meg a 12 különbséget a képek között, aztán színezd ki őket!

„Legyetek erősek és bátrak, ne féljetekek és ne rettegjetekek tőlük, mert az Úr, a te Istened maga megy veled; nem marad el tőled, sem el nem hagy téged.”

(Mózes ötödik könyve 31. fejezet 6. vers)

Egy vidéki körzetbe új lelkészcsalád költözött. Nagy lelkesedéssel vágtak bele az új misszióterület adta lehetőségekbe. Akkor sem estek zavarba, mikor megpillantották a korábbiakhoz képest puritánabb lakókörnyezetüket és az elöregedett szolgálati autót.

Ám, mikor éppen használatba vette volna a lelkész a kocsit, az sehogyan sem akart elindulni. Mivel épp hittanóráról jött ki, visszaszaladt az iskolába és kérte a tanárt adjon pár diákot, akik segítenek betolni az autót.

Így is történt, a diákok tolták, mikor már jó lendületben volt, a lelkész elfordította a kulcsot, a motor beindult és gond nélkül eljutott a másik faluba, ahol imaórát tartott. Ahogy az órának vége lett beült a kocsiba, de az megint nem indult. Most a híveket kérte, hogy segítsenek.

Így ment ez évekig. Istentiszteleten, evangélizációs alkalommal, esküvőn, temetésen. Nem volt olyan ember a körzetben, aki ne toltta volna a lelkész kocsiját.

Egyszer aztán lelkészváltásra került a sor. A lelkész nagy pontossággal igyekezett átadni minden információt leendő utódjának. Taglétszám alakulása, hívek lelkiállapota, stb. Végül megmutatta a használati kocsit is. Elmondta, hogy az autó megbízható ugyan, csak nehezen indul. Majd elkezdte mesélni milyen leleményes volt és milyen kedvesek az emberek.

Mindeközben az új kolléga felnyitotta a motorháztetőt, és észrevette, hogy az egyik kábel laza, nincs rendesen a helyén. Fogta, megigazította, majd beszállt az autóba, elfordította a kulcsot és a motor azonnal indult.

A lelkész ott állt és csodálkozott. Felesleges volt az embereket fárasztani több éven keresztül? A megoldás, az erő forrása ott volt végig a motorháztető alatt? A problémát csak egy laza kábel okozta?

Kedves olvasó! Kérlek, gondolkozz el ezen! Gyengének érzed magad? Nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy szeretnéd? Nem jön össze semmi?

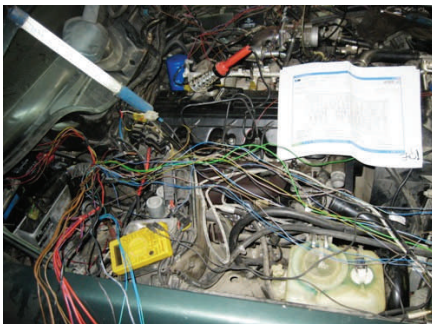
Ne ess kétségbe!

A megoldás, az erőforrás ott van a 'motorháztető' alatt „Isten nem marad el tőled”!

Ne engedd, hogy laza legyen a kapcsolat!

Ellenőrizd a 'kábelt'!

Forrás: Internet

ISTENHEZ A FELEBARÁTON ÁT

Közeledik a karácsony, az Úr érkezése, és a liturgia arra hív, hogy készítsük elő számára az utat:

„Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit.” (Mk 1,3)

Ő, aki kétezer évvel ezelőtt belépett a történelembe, szeretne belépni a mi életünkbe is. A szívünk felé vezető út azonban tele van torlaszokkal. El kell egyengetnünk a göröngyöket, félre kell tolnunk a köveket. De vajon mi akadályozza Jézus útját?

Mindazok a vágyak, melyek nincsenek összhangban Isten akaratával; ragaszkodásaink, melyek rabságban tartják lelkünket.

Beszélni vagy hallgatni akarunk, amikor éppen az ellenkezőjét kellene tennünk; elismerésre, megbecsülésre, szeretetre vágyunk; ragaszkodunk a dolgokhoz, egészségünkhöz, életünkhöz ... bár más Isten akaratára.

Aztán vannak kifejezetten rossz vágyaink: lázadás, ítélkezés, bosszúállás...

Ha megfogannak lelkünkben, teljesen hatalmukba kerítik azt. Ezért határozottan oltsuk ki ezeket a vágyakat, távolítsuk el az akadályokat és Isten akaratába helyezkedve készítsük elő az Úr útját.

Egyenessé kell tenni ösvényeit - mondja az ige.

Pontosan erről van szó: ha vágyainkra hallgatunk, utat tévesztünk, de ha kioltjuk őket, visszakérülünk az isteni akarat sugarára és rátalálunk a helyes útra.

Van azonban egy ennél is egyenesebb út, mely biztosan elvezet a célhoz, Istenhez: a felebarát.

Ő a kötelező útirány.

Ezen a karácsonyon határozzuk el, hogy szeretni fogjuk minden felebarátunkat, akivel a nap folyamán találkozunk.

Gyűjtsuk lángra szívünkben ezt az Istennek tetsző égő és dicséretre méltó vágyat, és kezdjük el szeretni testvéreinket eggyé válva velük mindenben, érdek nélküli, határokat nem ismerő szeretettel.

A szeretet élettel tölti majd meg kapcsolatainkat és az emberek szívét, s nem fogja engedni, hogy önző vágyak támadjanak bennünk, sőt ez lesz az önzés legjobb ellenszere.

Karácsonykor így majd megajándékozhatjuk az érkező Jézust szeretettől lángoló, szeretetben elemésztődött szívünk érett, zamatos gyümölcsével.

Chiara Lubich

Tökéletes karácsony

Írta: Ismeretlen

Ha tökéletesen feldíszítem az otthonomat gyönyörű masnikkal, fényfüzerekkel és csillogó üveggömbökkel, de szeretet nincs bennem a családtagjaim iránt, nem vagyok más, mint lakberendező. (1Korinthus 13 - karácsonyi átirat)

Ha a konyhában húzom az igát, tucatjával sütöm a karácsonyi süteményeket, ínycsiklandó fogásokat készítek, és csodálatosan feldíszítem az asztalt, de szeretet nincs bennem a családtagjaim iránt, nem vagyok más, mint szakács.

Ha ételt osztok a szegénykonyhán, énekelek az idősek otthonában, és mindenemet jótékony célra adom, de szeretet nincs bennem a családtagjaim iránt, ezekből semmi hasznom nincsen.

Ha a fenyőfát csillámló angyalokkal és horgolt hópelyhekkkel díszítem, karácsonyi partykra járok, és énekelek a templomi kórusban, de nem Jézus van az életem középpontjában, éppen csak a lényegét tévesztettem el.

A szeretet félbehagyja a főzést, hogy megölelje a gyermeket.

A szeretet abbahagyja a dekorálást, hogy megcsókolja a férjet.

A szeretet jóságos, akkor is, ha fáradt és elgyötört.

A szeretet nem irigykedik arra a házra, ahol még a karácsonyi porcelán is illik a terítőhöz.

A szeretet nem kiabál rá a gyerekekre, hogy menjenek az útból.

A szeretet nem csak annak ad, aki viszonzni tudja, hanem örömet leli abban, ha olyannak adhat, aki nem képes erre.

A szeretet mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.

A szeretet soha nem fogy el.

A videojátékok tönkremennek, a gyöngy nyakláncok elvesznek, a golfütők megrozsdásodnak. A szeretet ajándéka azonban mindig megmarad.

Részlet Sharon Jaynes: *Celebrating a Christ Centered Christmas (Krisztusközpontú karácsony)* c. könyvéből. Fordította: Vitrainé Kéry Zsuzsanna, aki Pilisborosjenőn él férjével és három gyermekével.

Megjelent: *Anyai Szívek Hírlevél* decemberi számában

Ünnepi miserend a plébániatemplomban és a filiákban

Adventben minden kedden és pénteken	Hajnali misék 6 órakor (A hajnali misék után a hittanosokat kalács és kakaó, no meg rengeteg játék várja a P. Hajnal Zénó teremben!)
December 13. szombat	- De. 8 órától gyóntatás Taranyban, majd idősek, betegek ellátása - Du. 3 órától Ötvöskönyiban gyóntatás, majd idősek, betegek ellátása
December 20. szombat	- De. 8 órától 11 óráig gyóntatás a plébániatemplomban (Vendéggyóntató is lesz!)
December 24. szerda	-Du. 5 órakor betlehemes játék a templomban -Éjféltkor ünnepi szentmise
December 25. csütörtök	-Teljes vasárnapi miserend
December 26. péntek	-Teljes vasárnapi miserend

Bella Violetta

Digitális misszionárius keresztetik

Web2-es örömhír

A világ felgyorsult. Ezzel nem mondtam többet egy közhelynél, akkor sem, ha elég konkrét és jól belátható folyamatokat takar. Dédikém teljesen elhült, amikor próbáltunk neki mesélni a számítógépről, és látszott rajta, nem érti, miben különbözik a tévétől. A nagymamám már látta, hogyan működik, de hozzá nem nyúlta. Édesanyám bizalmatlanul ismerkedik az internetezéssel. Én már erős felhasználó vagyok, aki átátkacsint a tartalomszolgáltató és felületkezelő oldalára is. A mai óvodások pedig többnyire már úgy kerülnek be a közösségbe, hogy ugyan még nem szobatiszták, már segítenek az óvó néninek a telefonján előhívni a töröltnek hitt képet, vagy anyának megmutatni hogyan is működik a tabletje. Az utóbbi húsz évben a web2-es formákkal, közösségi hálók, okostelefonokkal, applikációkkal többet fejlődött a digitális kommunikáció, mint a barlangrajzoktól egészen a nyomtatásig. Dinamikus változtak ezért a hírközlés formái is, az újságírási műfajok lekövetve a szintén változó olvasási szokásokat és az egyéb nem szóveges információk formák fogyasztási szokásait.

Ennek a gyorsulásnak a hatásaira kétféleképpen lehet reagálni: egyrészt van, aki megüli a hullámot és a legfrissebb részleteivel is tisztában akar lenni. Másrészt egy nosztalgikus vonal is él ezzel egyidejűleg. Ezek az emberek azok, akik visszakívánják a digitális előtti kort. Visszatérnek a termelőkhoz, ha gyümölcs kell nekik, a fekete-fehér filmekhez, maguk főzik otthon a szappant, sütik a kenyereket és jelentős részüket tudatosan nem találhatók meg a facebookon. Elég komoly irányvonal ez most, gondoljunk csak a kézműves termékek újra feltalálására. Jellemző ez elsősorban arra a városi emberre, akit már benyelt a számítógép néhány alkalommal, és kellett már vibráló képernyő előtt éjszakákat végigdolgoznia, ennek folytán vágyik mindenre, ami kézzel fogható, eredeti, ami életszagú. Azt hiszem, talán könnyebben kapcsolódunk a Bibliához és az istentiszteleti közösséghez is. Szívesen jönnek el család napra, szívesen kóstolják meg a gyerekekkel bibliai időkben elkészített recepteket, örülnek, ha a gyermekeik hittanórán a mai világtól eltérő értékrendet tanulnak. Könnyebb felvevőközege az evangéliumnak – főleg, ha itt érzi a döntési szabadságát, nem úgy, mint az éjszaka kapott sürgős munkahelyi e-mailek esetében.

Vizont az első csoporton nehéz fogást találni. Mert a Biblia örök értékei és üzenetei nem frissülnek úgy, mint az operációs rendszerek. Nem is frissülhetnek, hiszen az örömhírünk kétezer éve ugyanaz, mégsem járt le. Nem jöttek olyan vírusok, új szoftverek, amik felülírnák. Épp ezért nekünk, egyháziaknak nagyon nehéz dinamikus folyamatokban gondolkodnunk, pedig maga az üdvörtörténet is folyamat, aminek az adott korszaka is bármelyik pillanatban felgyorsulhat a fejünk fölött...

Egyházi tevékenységünk 98%-ával azokhoz szólnunk, akikhez még nem jutott el a digitális forradalom koruknál vagy földrajzi/szociológiai elszigeteltségüknél fogva, vagy – ahogy arról már beszéltünk – tapasztalva annak hátulütőit, visszamenekültek a digitális előtti korbba. S ki viszi át fogában tartva a Szerelmet a

túlso partra? – Ki viszi át az evangéliumot a digitális korbba, az ottragadó embernek?

Sajnos egyelőre azt látom, hogy az erre irányuló próbálkozások többsége csak magát az eszközt, a formát követi le, és internetre alkalmazza például az igés lapot – sokszor olyan giccses formában, amit kézbe véve is kinevetnénk. Vagy feltesszük az igehirdetést a honlapjainkra is hallgatható/olvasható formában. Létezik már erre is mikroblogos nyelvű reakció: TL,DR azaz too long, didn't read (túl hosszú, nem olvastam). De a digitális bennszülött mémes, hoaxos, hihetetlenül szkeptikus és mindent megtróllkodó világába nem tudjuk eljuttatni az üzenetet – egyelőre. Talán csak azokhoz, akik még gyermekkorukban láttak valamiféle jó és vonzó egyházi mintát. Ha a formát néha megértjük és követjük is, ennek a társadalmi rétegnek a nyelvét, a lelkét nem. Pedig egyre nagyobb hatással van a nem digitális térben élő szavazására és gondolkodására is ugyanúgy, ahogy az internetes formák és tipológiák egyre nagyobb hatással vannak a nyomtatott újságok, magazinok külsőjére is. Bizony már a püspök is szelfizik – mégsem jelentek meg az apokaliptikus lovasok a felhők szélén.

A folyamat azért folyamat, mert még nem ért véget. Ez esetben azt sem tudjuk, merre tart. Fog valaha az ember valamilyen művi határt szabni magának a technológiában? Le

fog szokni arról, hogy munkájában és szabadidejében is képernyőket bámuljon? Kiábrándul? Vagy így halad minden tovább és egyre nagyobb társadalmi réteg kerül ki az egyház látómezőjéből, mert önszántából vagy kényszerből virtuális térben él? Nem tudjuk. De ennél rosszabb, hogy nincsen rá ötletünk, koncepciónk, mihez kezdünk ezekkel az emberekkel. Ha így halad tovább a digitális világ térnyerése az életünkben, kérdés, hogy milyen hely marad az egyháznak az emberek életében. Részt tud-e venni benne, egyáltalán akar-e? Vagy megmarad az azt elkerülő és abból kiábrándultak egyházának? Sajnos mivel a leg-

aktívabb csoportok kényszerülnek életük nagy részét billentyűzettel bonyolítani, félok, hogy így egy szűkülő szubkultúra (ellenkultúra?) saját klubjává válna az egyház.

A kérdés tehát: hova állunk a folyamatban? Szembe akarunk helyezkedni és próbáljuk fékezni? Ez is lehetséges álláspont. Vagy figyelünk rá, hogy tömegek élnek saját elhatározásból vagy kényszerből ebben a folyamatban és esetükben is a lelkünkre vesszük a minden népekre kiterjedő missziói parancsot? Túlon túl könnyű lenne lerázni magukról ezt a kérdést annyival, hogy aki hagyta, hogy elnyelje a digitális tér, az már eleve nem az Úr Krisztus gyermeke.

Ahhoz, hogy valaki feltérképezze a mindig dinamikus változó folyamatokat, közösségi hálók, blogok, híroldalak között, és megpróbáljon ezek közé evangéliumot csempészni, előbb merész lépéseket kell tennie. El kell olvasni sok, akár a saját meggyőződésével teljesen ellenkező szerzőt, kommenteket, véleményeket is ahhoz, hogy lássa, mi határozza meg ezt a közeget. Sokunk már itt fennakad. Találkozni kell beteges, infantilis, sok esetben érthetetlen internetes tartalmakkal, mert ha ellenezzük is, a hittanosaink világát már ezek az anyagok és információk járják át. Az ilyen felületen szolgálni akaró hitvallónak meg kell nyitnia a kétoldali kommunikáció lehetőségét, tudva, hogy nincs a szövegek fedezékében, ahol nem szólhatnak vissza, hanem rengeteg bántás fogja érni személyében, hitében egyaránt. Új igehirdetési formákat is vár tőlünk ez a világ. Kommentben? Blogban? Infografikában? Nem tudom. Mindenesetre útkeresésben és hitelesen.

Nem mondhatod: ATYÁNK,
ha nem viselkedsz úgy a min-
dennapi életben,
mint az Ő gyermeke
Nem mondhatod: MI ATYÁNK,
ha lelki elzárttságban élsz test-
véreidtől.
Nem mondhatod: KI VAGY A
MENNYEKBEN,
ha csak a földi dolgokra gon-
dolsz
Nem mondhatod: SZENTEL-
TESSEK MEG A TE NEVED,
ha te nem tisztelek mindig az Ő
nevét.
Nem mondhatod: JÖJJÖN EL
A TE ORSZÁGOD,
ha te összekevered Isten or-
szágát a földi sikerekkel.
Nem mondhatod: LEGYEN
MEG A TE AKARATOD,
ha nem akarod elfogadni Isten-
nek a tervét teveled.
Nem mondhatod: A MI MIN-
DENNAPI KENYERÜNKET
ADD MEG NEKÜNK MA,
ha nem törődsz azzal, hogy
mások éheznek.
Nem mondhatod: BOCSÁSD
MEG A MI VÉTKEINKET,
ha bárkivel szemben haragot
táplálsz.

Én is világot hódítani jöttem
s magamat meg nem hódít-
hatom,
csak ostromolhatom nehéz
kövekkel,
vagy ámíthatom és be-
csaphatom.
Valaha én is úr akartam
lenni;
ó bár szolga lehetnék!
De jaj, szolga csak egy
van: az Isten,
s uraktól nyűzsög a végte-
lenség.

Weöres Sándor

A világhírű parfüm

13 férfi – no és a házigazda –
elmerülten beszélgetnek. Nagy
szavak, mély gondolatok.
Az asszonyok valahol hátul
csendben vannak, néha be-
néznek, nem fogyott-e el vala-
mi az asztalról, s azt tüstént

pótolják. Most nincs bámészkodó tömeg, gyógyulásra sem várnak
betegek – amolyan csendes Simon-party.

Egyszer csak beoson egy nő, és elindul egyenesen Jézus felé. De
micsoda nő! Hátul derekáig érő koromfekete haja, ijedt, kérdő tekin-
tete végigpásztáz a „tömegben”.

Nem kérdez, nem mond semmit. Válltáskájából hirtelen elővesz vala-
mit – és annak egész tartalmát Jézusra önti. Pillanatok alatt lágy, so-
sem érzett illat tölti be a termet. Mindenki pár pillanatra lebénul. Ilyen
illatot még soha nem éreztek. A halászkunyhóban, szegényes ottho-
naikban ez nem jellemző. De ugyanolyan hirtelen fel is ocsúdnak.

- Micsoda pazarlás!

- Hogy mert ez ide bejönni?

- Nem tudja, hogy egy asszonynak semmi keresnivalója sincs a ko-
moly férfiak között?

- Aztán meg micsoda asszony ez?! Ó, ha Jézus tudná, hogy miféle,
biztos, hogy ezt nem engedte volna meg!

- Különb is ilyen drága parfümöt nem illik csak úgy elpazarolni! El
kellett volna adni, az árából meg a szegényeket segíteni.

Az asszony már menekülne, de könnyeitől nem látja a kijáratot.

És ekkor megszólal a Mester:

„Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem. Mert a szegé-
nyek mindenkor veletek lesznek, de én nem leszek mindenkor vele-
tek. Mert amikor ezt a kenetet a testemre öntötte, a temetésemre néz-
ve tette. Bizony mondom nektek: Bárhol a világon hirdetik az evangé-
liumot, azt is elbeszéli, amit ő velem tett, az ő emlékezetére.” Máté
26, 10-13.

Vannak pillanatok, amikor Te sem tudsz megszólalni. Amikor minden
szónál többet mond egy egyszerű tett. Amiben minden benne van. A
múltad, a jelened és jövőd.

Jézus azonban érti. Sőt, jobban érti, mint akár Te magad.

Ne aggódj tehát, hogy mit mondanak mások! Akinek szántad, akinek
odaadtad, soha nem felejtí el! Ő számon tartja, sőt az „árát” is ponto-
san ismeri!

Semmi sem lehetetlen an-
nak, aki hisz;
semmi sem nehéz annak,
aki szeret.
Semmi sem fárasztó a sze-
lídnek, és
semmi sem elérhetetlen az
alázatosnak.

Clairvauxi Bernát

December- ben is Kempis Tamással

1
Boldog az a fül, amely rá-
nylik az isteni sugallatok
halk neszére, és a világ
suttogásaira semmit sem
figyel.

2
Lépj ki önmagodból, bízd az
Úrra magadat, akkor el-
áraszt a belső békeesség
öröme.

3
Jobb, hogy kevesebbed
legyen, mint hogy a sokban
kevéllyé válj.

4
Tedd meg ami rajtad áll,
akkor maja Isten is támo-
gatja jó szándékodat.

5
Ha vállalkozásodban ott
van csak valamicske szikrá-
ja is az önkeresésnek, ak-
kor az gáncsol és terhedre
van.

6
Kétféleképp látogatja meg
az Úr választottait: kísértés-
sel és vigasztalással.

7
Nagyon boldog az a fül,
amely nem az odakint han-
goscódó szót, hanem a
belül tanító igazságot hall-
gatja.

8
Minél jobban elszánod ma-
gad a türelmes szenvedés-
re, annál bölcsebben élsz,
és érdemekben annál gaz-
dagabb leszel.

9
Könnyebben is viselsz min-
dent, ha eltökélt szándékkal
és jó szokással serényen
fölkészülsz rá.

10
Mert az igazi dicsőség és
szent öröm az Úrban dicse-

kedni és nem önmagunk-
ban, az Úr nevében örven-
deni, és nem saját erőnk-
ben.

11
Míg e világban élünk, meg-
próbáltatás és kísértés nél-
kül nem lehetünk.

12
Ne sokat adj az emberek
tetszetős és éles elméjű
kijelentéseire. Mert nem
beszéd az isten országa,
hanem erő.

13
Az igazaknak jó feltétele
inkább függ Isten kegyel-
mén, mint saját bölcsessé-
gükön, azért mindig őbenne
híznak, bármihez fognak.

14
Nem igaz békétűrő az, aki
csak azt hajlandó elviselni,
amit jónak lát s attól, akitől
neki tetszik.

15
Boldogok, akik belső dolgai-
kat átélnek, és mindennapos
gyakorlással igyekeznek
mindjobban fölkészülni a
mennyei titkok befogadásá-
ra.

16
Nagyon ingatagon áll az,
aki minden gondját nem az
Úrra hagyja.

17
Senki sem olyan tökéletes
és szent, hogy némelykor
kísértésbe ne esnék, lehe-
tetlen azoktól teljesen meg-
szabadulnunk.

18
Nem az van tehát hasznod-
ra, amit odakint elértél,
vagy gyarapítottál, hanem
inkább az, amiről lemondttál.

19
Ne is keress olyan békes-
séget, amelyben a kísértés-
sek elkerülnek, és nem ér
semmi kedved ellen való.

20
Legyen szabad a szíved,
akkor nem győz le a sötét-
ség.

21
Kísértés idején nincs jobb

orvosság, mint a türelem és
az, hogy magam megtaga-
dom és Istenre bízom.

22
Mert isten előtt semmi jutu-
lom nélkül nem maradhat,
bármily csekélykét szenved-
dünk is érte.

23
Helytállni a megpróbáltatás-
ban nem nehéz annak, aki
szeret: mert így helytállni
annyi, mint Krisztus ke-
resztjében dicsekedni.

24
Nem szerzed meg a lélek
szabadságát, amíg egész
szívvel, Isten kedvéért ma-
gadra nem veszed az enge-
delmesség igáját.

25
Az igazak öröme Istentől
ered, és Istenben van, az
igazságnak örvendenek.

26
Mert aki hálás a kegyele-
mért, újabb kegyelemben
részesül, de a fennhéjázótól
elvétezik az, amit meg szo-
kott kapni az alázatos.

27
Az ember annyival köze-
lebb jut Istenhez, minél
messzebb szakad minden
földi vigasztalástól.

28
A türelmet mindenki dicséri,
de túrni mégis kevesen
akarnak.

29
A csöndességben és a nyu-
galomban hald előre az
istenfélő lélek, ott tanulja
meg mindazt, ami az Írá-
sokban rejtőzik

30
Add Uram, hogy a te ke-
gyelmed által végbevihes-
sem azt, amit természetem
szerint lehetetlennek gon-
dolkodok.

31
Azért mindent átolvasva,
megvizsgálva elmélkedé-
sünk végső tanulsága: sok
szenvedés árán kell nekünk
Isten országába bejutnunk.

XIII. SZÁZADBELI

LATIN KÖLTŐ

Karácsony

Siessünk Betlehembe,
szeretet szárnya, szállj,
hogy a szép Újszülöttre
mihamar rátalálj.

Kit már századok óta
buzgón áhítozunk,
meghozza ez az óra
imádott Jézusunk.

A teremtés királya,
Úr télen és időn
a sáros földre szálla,
sorsunk testvére lőn.

Hozzá hív most a hála,
hisz emberi nemünk
megváltást kapott nála
s benne jobbak leszünk.

Mit adhatok azért én
édes Jézus neked?
A szeretetnek éjén
örök szeretetet,

magamat istállónak,
alomnak testemet
és a szívem jászolnak
engedem át neked

Kossuth tér, 2014. november 17.

A Kossuth téren első pillanásra látszólag többségben voltak az ORBÁN OFF LINE jellegű táblák, ami arra utalt, hogy a szervezők elsősorban nem a karcagi vagy az óbudai érdeklődőket akarták megszólítani, hanem a világ távolabbi sarkába üzentek...

A színpadon nem láttam hivatásos politikust. A szónokok jobbára huszonéves fiatalok voltak, meg egy tanárnő, egy olajszőkítésügyi (?) szakértő és derék Horváth András volt adóhivatali munkatárs, aki előállt a NAV-nál uralkodó korrupciós ügyek történetével. Ő arról nevezetes, hogy ugyanannyit mond el és tud (?) az állítólagos ügyekről, mint az ideiglenesen hazánkban tartózkodó amerikai ügyvivő. A legnagyobb sikert a norvég-magyar barátságért való lobbizásával aratta, amelynek pillérévé azt a hazugságot tette, hogy a világhírű győri női kézilabda-csapat magyar-norvég vegyes csapat. A tömegnek persze tetszett, mert fogalma sem volt, hogy kik játszanak Görbiczék együttesében. Négy-öt külföldi között két norvég.

Nem lett belőle baj, mert a közönségnek, sőt, a szónokok túlnyomó többségének sem volt Horváthnál több fogalma a győri kézilabdáról, talán csak annyika, amennyike a magyar történelemről, a kommunizmus hagyatékáról, Gazdaságkor demokrácia nevezetű politikai hancúrdájáról, a különféle pártok kormányzásáról. Például a tüntetőkkel kapcsolatos viselkedésükről, a korrupció alakításában játszott szerepükről, vagy éppen arról, hogy 2014-ig éppen fele-fele ideig vezették az országot kereszténydemokrata és szocialista-liberális kormányok. Arról aztán végképp nem, hogy az Antall-Boross-kormányzás alatt úgyahogy javulni kezdő hajónk a szocialista-liberális kétharmad alatt hamarosan

csak a Bokros-csomag rettentő megszorításaival lett evickélőképes. Az első Orbán-kormány alatt gyűjtött közjavak fenekére 2002-ben a Medgyessy-kormány vert az elviselhetőnél nagyobbat. Magától Özsödi Böszmétől tudunk a fenyegető államcsödről, meg arról, hogy a kormányzást csak a szüntelen hazugságokkal tudták „visszahozni”.

A szónoklatok kísértetiesen hasonlítottak az ötven évvel ezelőtti béketüntetések beszédeihez harsányságban, laposságban és erkölcsi silányságban. A színpadon ordítanak akkor is, most is megrendelésre dagasztották ereiket, és egyazon szellemi dögkútból vették szövegmintáikat. Egy hivatásos közéleti hölgy például a rombolás megengedhetőségét hirdette, miként a hajdani szocialista erkölcsstankönyv az orvosegyetemen az anyagiilkosságot: szabad, ha a mama osztályelleneség...

A mikrofonba varázsigéket harsogtak: a kormányban mindenki tolvaj, korrupció, az összes politikus húzza el a világ végére, és még azon is túl! Az egész 25 évet le kell váltani, az egész rendszert, az egész korszakot, tán még a világot is, de még előtte Orbán Viktort. EU-vitákból is tudjuk, hogy ő a főellenesség. A pártsemlegesség jegyében a téren véletlenül sem jelent meg baloldali politikust és pártot bíráló plakát, s nem hangzott el ilyen hang sem.

Viszont zengett a „Mocskos Hír TV!”, amikor ennek a csatornának a munkatársára irányultak a felfelvételőgépek. A sajtószabadság védelmében még csikket is dobta az egyik Hír TV-s operatőr gallérja mögé. Ugyanígy föl-fölharsantak Fideszt gyalázó elfogulatlan rigmusok is.

Negyven év során tömérdek

tüntetésen vettem részt, de ilyen agy- és szívzavart egyiken sem tapasztaltam. Mindenütt felbukkantak betegek, megszállottak, kétségbeesett elhagyatottak, akik világgá kiáltották panaszukat. Akár a mai szeméttelvéll küldők, akik szörnyű íráshibákkal terjesztik a világ csúcstechnikáit hüvelygomba és hajhullás ellen. Pár fillér reményében.

Úgy éreztem aznap éjszaka, mintha visszapörgött volna az idő, s ott nyüzsögne körülöttem a múlt századi szellemi és testi hazáját vesztett ifjúság, amely persze szabadságért meg művészi és politikai forradalmakért kiállt, de lelke mélyén a Parancsért esengett. Mondja már meg valaki... A mennyet üresnek érezte, s oda látta a kor fiait, a lenineket, a hitlereket, a rócsildokat, a haladás, divat, a művészet, az eszmék diktátorait, a pénzben jól kifejezhető sikamlós Semmit. Szabadságot üvöltött, de ez kórusban szolgásként hangzott, s hangzik máig, Gazdaságkor alapelvei szerint. Ha valami a világ legnagyobb tulajdonosainak, s magának a Pénznek tetszik, az jó. A kapitalizmus magyarán pénzizmus. Ez a veszedelmes a magyarokban: nyelvük magyaráz! A Pénz pedig sem nem demokrata, sem nem esztéta, nem is humanista, azaz nem emberista. Mitől is lenne az? Mi érdekes a szépségben, ha a rémipar többet hoz a konyhára? Például napjaink egyik varázsigéje, a korrupció, önmagában semleges. Ha a Diktátoroknak/Pénznek jó, akkor mehet, például a luxemburgi sok ezer milliárdos adócsíny pompásan bejött a nagy multiknak, át is mentették EU-elnöknek Juncker ügynököt.

Veszedelemes viszont, ha a haszon máshová kerül. Ilyenkor beindítják valamelyik demokratikus ütőhengerüket, például a líbiai, kairói, iraki vagy a Majdan-típusút.

Mostanában a Kossuth tér körül próbálkoznak, Orbán Viktor főellenességé ugyanis átlát a szitán. Ebben nincs egyedül a pályatársai közt, de ő át is mer nézni, sőt, a láttak szerint cselekszik.

A demokratáknak álcázott pénzisták réme az igazság.

Czakó Gábor
(Átvétel a Magyar Nemzetből)

MOZI A PLÉBÁNIÁN

Manapság meglehetősen ritka dolog, hogy moziba megyünk.

A televízió és az internet korszakát éljük, azonban amit kínál nekünk a TV, vagy éppen az internet, az harmadrangú, vagy még nivótlanabb műsor.

Lóránt atya már a múlt év októberében megkezdte a filmvetítést a hívei számára. Heti egy alkalommal gyűltünk össze és minden alkalommal nagyszerű emberi portrékat ismerhettünk meg. Majd a nyári szünet után, most novemberben ismét beindította a mozi-programot. A filmek kiválasztását szokásához híven különös igényességgel végezte. (Nov.4.: Hinni, mindenáron; nov.11.: Emberek és istenek.) Olyan filmeket választott ki, amelynek szereplői példaértékűek. Meglepően sokan gyűltünk össze, zsargon nyelven szolvakasszasikert eredményezett az ingyenes vetítés, a siker természetesen létszámban értendő.

Rendkívül fontos küldetése van az ilyen filmeknek, mert helyes önismeretre tanítanak bennünket, és emellett közösségteremtő erejük is van.

A vetítést követően beszélgetésre is van lehetőség, azonban a filmekről meghatódva és átszellemülve csak nagyon nehezen tudunk megszólalni.

Mindnyájunkat áthat annak a bizonyossága, hogy igenis ki kell szakadni a hétköznapi fojtogatásából, figyelniük kell egyéniségünk jobbik részére, melyet kényszerűen elhallgattatunk, pedig ott élnek bennünk azok az erkölcsi- és kulturális értékek, amelyeket a vetített filmek felszínre hoznak.

Egy biztos: Lóránt atyának a filmvetítéssel kódolt a sikere!

A betlehemi Kisdedhez fohászkodva kívánunk Lóránt atyának áldott, szent Karácsonyt, jószágáért sok lelki ajándékot és szeretetben gazdag, békés, boldog újévet!

Vida Zoltánné, Ildikó

Sonkás tészta

hozzávalók / 4 adag

25 dkg tészta 2 db tojás 15 dkg sonka (vagy parizer) 2 dl tejföl só bors (őrölt) 10 dkg sajt

elkészítés

1. A tésztát sós vízben megfőzzük, leszűrjük.
2. A sonkát felvágjuk apró kockákra, és összekeverjük a tojások sárgájával, a tejjel, és a habbá vert tojásfehérjével.
3. A tojásos masszát óvatosan hozzákeverjük a tésztához.
4. Egy kivajazott jénaiba öntjük, kevés sajtot reszelünk rá, és előmelegített sütőben megpirítjuk.

sütési hőfok: 180°C

Az Internetről böngészte: Bükiné Ilike

Időeltérő

A Biblia - táplálék és iránytű

Néhány éve a tokiói reptérről útnak indult a brit BOAC légitársaság egy Boeing 707 típusú sugárhajtású gépe, amely Hongkong, Kalkutta, Róma és Frankfurt érintésével akart Londonba repülni.

A repülőgép Tokióban rendben elhagyta a felszállópályát, és dübörgő hajtóművekkel emelkedett fel a derűs, napos égboltba. Hongkong felé vette az irányt. A légi utasok hamarosan megpillanthatták Japán nevezetes hegyét, a Fudzsit.

Ekkor a pilótának az az ötlete támadt, hogy körülrepüli a Fudzsit, hogy utasai élvezhessék ezt a ritka látványt.

Elhagyta a kijelölt útirányt, és látva repülésre tért át. A látva repülés során a légi kapitány kivonja magát a földi forgalomirányító központ biztosítása alól, és arra hagyatkozik, amit lát.

A BOAC- gép pilótája látta közvetlenül maga alatt a hegyet, látta a tág és üres légteret, és egyetlen szembejövő gépet sem. A magasságmérő 4000 métert mutatott. Amit nem látott, azok a Fudzsit körül tomboló bukószelek és szélrohamok voltak. Velük szemben a Boeing 707 nem állhatta a sarat. A gép a levegőben kettétört, lezuhant, és valamennyi utas, továbbá a legénység minden tagja halálát lelte.

Sokan, akik az életüket a „látva repülés” szerint élik, kudarcot vallanak. Ahhoz igazodnak, amit látnak. De pusztán értelemmel nem sokra megyünk. Ahogy egy lelki ének mondja: „Tudásunkat és értelmünket homály fedi, ha a te Lelked világossága be nem tölti!”

Isten Szava adja meg nekünk az irányt, a célt. Mégpedig nem csak egyszer. Az Ő Szava életünk minden szakaszában radarként kíséri minket. „Nem enged, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad őriződ” (Zsoltárok 121,3).

Erősebb, mint a halál

Egy diktatórikus kormányzás alatt álló falu hívő keresztényei a templomban jöttek össze imára. Hirtelen egy tiszt tört rájuk a katonáival, és megparancsolta a résztvevőknek, hogy tíz percen belül hagyják el az épületet, mert mindent le fognak rombolni. Aztán a parancsnoknak támadt egy ördögi ötlete. Letépte a falról a nagy fakeresztet, a földre dobta, és harsány hangon közölte: „Csak azok távozhatsz, akik leköpi a keresztet, máskülönben ti is a levegőbe repültök!”

Rettenetes volt a helyzet, a gondolkodási idő pedig rövid. Az emberek tanácstalanok voltak. Egyikük tétován előre lépett. Ezekkel a szavakkal: „Bocsáss meg!” leköpte a keresztet. Egyesek ugyanezen cselekedetüket azzal mentegették, hogy elvégre csak egy fakeresztből van szó. Öt perc után mintegy harminc ember hagyta el ilyen módon a szentélyt. Ekkor felemelkedett egy tizenhat éves leány, térdre borult a kereszt előtt, lehajolt, kezével letörölte a nyálat, aztán megcsókolta a keresztet. Ez a fiatal nő hitet tett Jézus mellett. Ugyanabban a pillanatban egy pisztolygolyó leterítette őt, és meghalt.

Csend állt be. Többé senki sem köpött, mert akkor a halott lányt köpte volna le. A tiszt tanácstalanul meredt az emberekre, majd hirtelen sarkon fordult, és katonáival elhagyta a templomot. A visszamaradtak mind a halott lány köré gyűltek. A megölt lány apja sírva kért bocsánatot. Túl későn fogta fel a helyzet komolyságát, és már nem tehetett semmit meg nem történtté. Aztán így szólt: „Gyermekem, ha felismertem volna, hogy hitet akarsz tenni Jézusról, megelőztelek volna.”

Dietmar Langmann

Advent

Valaki jön - de te nem veszed észre!
 Valaki közeledik hozzád - de te bezárkózol!
 Valaki kopog nálad - de te átalszod látogatását!
 Valaki belép hozzád - de te házon kívül vagy!
 Valaki nálad lakik - de te kidobod őt!
 Valaki feltárulkozik - de te a szavába vágasz!
 Valaki vár rád - de te hátat fordítasz neki!
 Valaki segítséget kér - de te megkeményíted szívedet!
 Valaki ajándékot ad neked - de te elásod azt!
 Valaki végtelenül ráér - de veled sosem lehet beszélni.
 Valaki nyugalmat hoz - de te szétszórt vagy!
 Valaki jön - de te csak magadat látod!
 Amíg csak jön - mindig megváltozhatsz!

„Ez a könyv minden kérdésemre vá- laszt adott”

Mary Pierce teniszézőként 17 éven át tartozott a világ élvonalához. A francia hölgy kétszer volt Grand Slam-győztes:

1995-ben az Australian Openen, 2000-ben a Roland Garros-on (French Open) lett első. Ennek ellenére ma, sportpályafutása lezárulta után boldogabbnak vallja magát, mint valaha. Az egykori világsztár Mauritiuson, ebben az indiai óceáni szigetállamban él, és ott beszél másoknak arról, mi tölti el őt ekkora örömmel: Jézus.

Új életének semmi köze a csillogáshoz és a luxushoz. Mary egy parasztagazdaságban él Mauritiuson, és misszionáriusként „dolgozik”. „Ha nem ismertem volna meg Istent - így az egykori teniszcsillag -, akkor a sérülésem után kábítószerfüggő vagy alkoholista lettem volna...”

Mary még teniszprofiként jut hitre Jézusban. Felfigyel egy kolléganőjére, akit a hite miatt kicsúfolnak: „Ez a lány különbözött mindenki mástól. Ő megtalálta azt, amit én mindig is kerestem. Olyasmit, ami a bennem lévő ürességet kitöltheti.”

Amikor ez a sportolónő elmondja neki, hogy személyes kapcsolatba lehet kerülni Jézussal, Mary elképed. „Ezt gondoltam: Hogy lehet, hogy egész életemben jártam templomba, és nem mesélt nekem erről senki?”

Egy este a fiatal francia nő egyedül tartózkodik a szállodai szobájában. Éppen elveszített egy mérkőzést, és elege van abból, hogy úgy éljen tovább, mint addig. Könnyek közt elkezd kiönteni a szívét Jézusnak. Amikor valamivel később az egyik keresztény rádióadó műsorában hall egy imádságot, ő is utána mondja, és behívja Jézust az életébe, hogy Ő legyen annak Ura.

Elkezd olvasni a Bibliát, és elcsodálkozik rajta, hogy ez a könyv mindazokra a kérdésekre felelet ad, amelyek éveken át foglalkoztatták. Párizs egyik elővárosában eljár egy gyülekezetbe.

2006-ban egy sérülés miatti kihagyást követően kereszt-szalag-szakadást szenved, ami karrierje végét jelenti. Bibliai tanfolyamokon vesz részt, és missziós társaságok keretében szolgál. Afrikában özvegyeknek és árváknak segít: „Kiváltság számomra, hogy részt vehetek ebben a szolgálatban. Sok örömet okoz, és áldást jelent látni a gyerekeket, ahogy cseperednek, és megfigyelni, ahogy Isten szeretete révén megváltoznak.”

De ő maga is megváltozik. Eljut oda, hogy meg tud bocsátani apjának, Jimnek, aki éveken keresztül veréssel és szidalmazással akarta őt csúcsteljesítményekre sarkallni. „A múlt sebei begyógyultak. Jézus által szabad vagyok. Szeretem az apámat, és nincs bennem neheztelés iránta.”

Új feladatáról mint misszionáriusnő ezt mondja a ma 39 éves Mary: „Az életem minden nap kihívás elé állít. De olyan ez, mintha az Apostolok cselekedeteinek a Bibliában leírt eseményei a szemem láttára válnának valóra. Részesem szeretnék lenni annak a jónak, amit Isten a világban véghez visz. Jézus az életét adta értem, és ez megtiszteltetés számomra.”

Forrás: Miriam Hinrichs, www.jesus.ch

A leírhatatlan ajándék

Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért!"
(2 Kor 9,15)

Az adventi időszak beköszöntével egy szó többet forog közszájon, mint bármi más: ajándék! Mindegy, hogy a bevásárlóközpontban, a mélygarázsban, vagy az üzemi étkezdében - minden második beszélgetésnél jelen van ez a téma. Azért, hogy ne veszítsük el az áttekintésünket, listákat készítünk. Egy listát azoknak az ajándékoknak, amelyeket mi adunk, egy másikat pedig azoknak, amelyeket mi szeretnénk kapni. Az ajándék, vagy adomány kérdésével a Biblia is foglalkozik: „Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért!”

„Kimondhatatlan ajándék”? Annyira különleges ajándék, hogy nem írható le szavakkal? Mi lehet az? Az idézett 15. vers egy bőséges vetésről és önzetlen adásról szóló gondolatmenetet zár le. A szerző a rászorulókkal való törődéshez - a vetéshez - hasonlítja azt, amit Isten tett, amikor nekünk adta Jézus Krisztust. Ezt a mondatot pedig egy briliáns teológus, Pál apostol írta le.

Az éles eszű gondolkodó mesterien uralta a görög nyelvet, amelyen érveit megfogalmazta. Eközben segítségére volt óriási szókincse. Az Újszövetség jókora része az ő tollából származik. De itt, a korinthusiakhoz írt második levélnek ezen a helyén megakad. Nem talál szavakat. Éppen egy ilyen egyszerű szó esetében, mint az „ajándék”. Átkutatja minden tudását. Végiglapozza összes tapasztalatát, valamennyi teológiai fogalmat, egész szókincsét - és nem talál jelzőt, amely megfelelő módon írhatná le Istennek ezt az ajándékát...! Találó szó híján végül „kimondhatatlannak”, azaz leírhatatlannak, felfoghatatlannak nevezi.

Pál nem képes Isten ajándékát számára ismerős szavakkal jellemezni. Miért túl rendkívüli, túl lenyűgöző, túl nagy ez az ajándék ahhoz, hogy szavakat találjunk rá? És egyáltalán - mi az, hogy nagy? Hisz egy csecsemőről van szó...

Ha egy embereknel szokványos fogantatásról, egy mindennapos várandósságról és egy közönséges gyermekről lenne itt szó, Mária kisdédét is le lehetett volna úgy írni, ahogy az emberek látják a kisbabájukat - rózsás, bájos, csodaszép, aranyos, törekeny, erős stb. Jézus azonban leírhatatlanul más volt. Pál, a kitűnő gondolkodó feladta a csoda láttán.

Egyenes vonalú beszámoló

A karácsonyi történekekről szóló újszövetségi beszámolókat egyetlen szóval sem tartalmaznak többet vagy kevesebbet a kelleténél. Sallangoktól és mellékszövegektől mentesek. Lukács, az orvos például úgy ír, mintha egy tényszerű orvosi jelentést fogalmazna meg: „És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely” (Lk 2,6-7).

Nem olvasunk itt semmit ennek az istállóban történt szülésnek a szörnyűségéről, vérről, izzadságról, könnyekről. A házaspárt állatok veszik körül a szalma közepette, amikor Mária rátekin az emberré lett Istenre. Mellette áll elképedt férje, akinek semmi köze sincs a gyermek fogantatásához (vö. Mt 1,25). József abban a pillanatban aligha képes felfogni, mi is történt. Belekapaszkodik az angyal szavaiba: a gyermek „a Szentlélektől van” (Mt 1,20). Istentől van! József hitt. Mária szült. Majd a gyermeket az etetővályúba helyezte, ahol bepólyálta Isten ajándékát.

A csomagolás művészete

Vannak akik előszeretettel csomagolnak be ajándékokat! Ajándékaik a csomagolásból élnek. Egyesek például menőnek tartják a vicces csomagolást. Az egyik dobozt beleteszik a másikba, aztán még egybe, meg még egybe... minden egyes dobozt gondosan becsomagolva és átkötve. Ily módon az eleinte várt ajándék a végére gyűrűméretűre zsugorodik.

Vannak azonban olyan ajándékok is, amelyeket - a legnagyobb igyekezet mellett sem - lehet úgy becsomagolni, hogy ne legyenek felismerhetőek. Hosszú évekkel ezelőtt egyik gyermekünknek vesszőparipát ajándékoztunk. Próbáljanak egyszer becsomagolni egyet...!

Néha az ember kap olyan ajándékokat, amelyekkel kapcsolatban meggyőződése, hogy ismeri a tartalmat. Az amerikai igehirdető Charles Swindoll gyermekként nagyon szeretett volna egy kosárlabdát. De míg Charles a sport iránt érdeklődött, édesanyja fontosabbnak tartotta a tanulmányokat. Ajándékát egy akkori dobozba tette, amelyben

elfért volna egy labda. Amikor Charles meglátta, sziklaszilárdan meg volt győződve róla, hogy egy labda van benne. És mit rejtett valójában? Egy földgömböt!

Egyvalami világos: az ajándékokat az ember becsomagolja. Mármost hogyan kell becsomagolni egy leírhatatlan ajándékot? Isten az embereknek szóló ajándékát valóban nem ejtette le esőcseppként a mennyből. Rögtön három szokatlan csomagolópapírba burkolta: próféciába, történelembe, titokba.

Prófécia csomagolva

Évszázadokkal korábban Isten prófétái szavakkal készítette fel az emberiséget ajándékára. Hallgassuk csak a próféták beszédét:

„Ezért ad jelt néktek az Úr maga: imé, a szűz jogán méhében, és szül fiat, s nevezi azt Immánuelnek...” (Iz 7,14 -Károli-ford.).

Isten a „kimondhatatlant” jövendölésbe csomagolja, az emberek pedig elkezdik várni ezt az ajándékot.

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelmei! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!” (Iz 9,5-6).

Kire vonatkozik ez a szöveg, ha nem a Messiás Jézusra? A történelem egyetlen más ismert személyiségére sem illik rá ez a leírás - csak Isten „kimondhatatlan ajándékára”.

„Vesszőszál hajt ki Isai törzsökéről, hajtás sarjad gyökereiről. Az Úr lelke nyugszik rajta, a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és erő lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. Az Úr félelme lesz a gyönyörűsége. Nem a látszat után ítél, és nem hallomás után dönt, hanem igazságosan ítél a nincsteleken ügyében, és méltányosan dönt az ország szegényeinek dolgában. Megveri a földet szájának botjával, ajka lehelletével megöli a bűnöst. Igazság lesz derekának öve, csipőjének öve pedig a hűség” (Iz, 11,1-5).

Karácsonykor egy gyermekről beszélünk. Évszázadokkal korábban viszont az egyik próféta ezt mondta a Máriától született férfi életének kihatásairól: Igazság fogja jellemezni. Igazságosan fogja ítélni a szegényeket és gazdagokat egyaránt. Olyan lesz, mint senki más! Igen, egyszer majd így következik el. De mindez egészen kicsiben kezdődik, mint amilyen a növényvilágban egy csíra vagy éppen az emberek között egy csecsemő. A próféták szavainak először össze kellett fo-nódnuk az emberiség valós történetével.

Történelembe csomagolva

Máig úgy véljük, hogy értelemmel, erkölccsel, teljesítménnyel és okoskodással felkapaszkodhatunk a mennybe. Ezek az utak azonban éppen ellenkezőleg, elválasztanak Istentől. Az emberi szív nem alázas, istenfélő „talaj”. Hitetlenség, bűn, bálványimádás fakad belőle. Isten ezt tudja. Ezért avatkozik közbe, és részesít minket felfoghatatlan ajándékban, amelyet be kellett csomagolnia a történelmünkbe, időbe és térbe. És Isten összekapcsolta az ígéreteit a világtörténelemmel.

A világ darabokra van törve. Az elbizakodott bábeli toronyépítés és az azt követő katasztrófa óta többé nem létezett egységes nyelv, a helyébe a legkülönbözőbb nyelvek száza, ezrei léptek. Az emberek nem értették egymást. Hiányzott a közös nyelv. Egy nap a történelem színpadára lépett egy férfi, aki változtatott ezen. Nagy Sándor (Kr. e. 356-323) minden irányban kitágította apja, II. Fülöp birodalmának határait, el egészen Indiáig. Nagy Sándorral vette kezdetét a hellenizmus kora. A görög kultúra, tudomány, hagyomány és nyelv hatotta át a meghódított országokat. Nagy Sándor birodalma Szicíliától Görögországon át Indiáig és a Fekete-tengertől Egyiptomig terjedt. A keleti népesség hellenizálása biztosította, hogy ebben a világbirodalomban a görög nyelv egy közös formáját beszélték, amelyet a „koiné” elnevezéssel illeltek (görög „koinosz” = „általános”). Immáron megint létezett egy általánosan érthető nyelv!

Az információk terjesztéséhez azonban még valamire szükség volt: a szállításukhoz szükséges utakra. A történelemből tudjuk, hogy Róma megépítette ezeket az utakat! A Kr.e. 30-ban összeomlott Nagy Sándor birodalma, véglegesen Róma került hatalomra. A rómaiak pedig a történelemben elsőként utakat köveztek, köztük olyanokat is, amelyek Keletet összekötötték Nyugattal. Isten így működik a történelemben.

Egy nap minden adva van, minden elő van készítve, minden részlet egymásba illeszkedik - egy szűz nő pedig rendkívüli, megmagyarázhatatlan módon várandós lesz (Mt 1,18). Isten belecsomagolja leírhatatlan ajándékát az emberiség történelmébe. Egyszer csak, mint derült égből a villámcsapás, a rómaiak népszámlálást hirdetnek, amelyet nagyon gyorsan le is bonyolítanak. Ebben az időben él Názáretben egy férfi, akit a gyökerei Betlehemhez kötnek, és egy aláírás miatt vissza kell oda térnie: József, akinek jegyese Mária. Ők ketten útra kelnek, hogy megtegyék a hosszú utat Betlehemig. Eljött az idő, küszöbön állt a születés:

„De amikor eljött az idő teljessége. Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve...” (Gal 4,4)

„... amikor eljött az idők teljessége”, amikor minden előkészület lezárult, és megérett rá

az idő, Isten elküldte a Fiát. Ezen a meghatározott napon minden részlet összeállt: a prófécia, a történelem, a csoda.

Titokba csomagolva

A Rómától elnyomott Izrael kiáltott a Messiás, a Szabadító után. Azt remélték, csillogó fegyverzetben, fehér lovon érkezik majd, hogy hatalommal legyűrje Rómát. De másként jön el, gyermekként. Mert - hogyan is jöhetett volna le az istenség a földre, miként lehetett volna egészen ember, anélkül hogy keveredett volna az emberivel? Isten, az Atya, Fiú, Szentlélek talál egy leírhatatlan megoldást: „Az Ige testté lett, és köztünk lakott, és mi láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, aki telve volt kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1,14). Isten emberré lett. A két természet együtt egyetlen személyiségben, egy emberi testben. Ez titok. Isten emberré lesz. Sajnos annyira hozzászoktunk már ehhez a mondatához, hogy alig-alig rendít meg minket a benne foglalt dráma. Pedig az, ami akkor Betlehemben történt, soha azelőtt nem esett meg, és soha többé nem is fog. Egyszeri történet volt. Isten megfizeti a világ bűnének árát. Ezért jött el.

Isten nekünk embereknek szóló nagy ajándéka próféciába csomagolva, történelembe csomagolva, titokba csomagolva érkezik... Annyira lélegzetelállító, annyira csodás, annyira lenyűgöző! Minden Istennel kapcsolatos elképzelésünknek ellene mond. Az, hogy Isten lemond mindenható voltáról, és azonosítja magát teremtményeivel; egyenlővé teszi magát velük oly módon, hogy ez mélyebben és szorosabban nem is lenne lehetséges; hogy a legjelentéktelenebb, legvédtelenebb alakot veszi fel, ami embernél lehetséges, mégpedig egy kifejldő, majd megszülető magzatát - ez mindent felülmúló meglepetés! Ez Isten nekünk embereknek szánt adománya, amelyre Pál nem talál más szót, mint: „kimondhatatlan”!

A szív nyelve

Léteznek Isten létezése mellett szóló érvek. Gondoljunk csak azokra a hatalmas természetű jelenségekre, amelyek a Teremtő fenéségére utalnak. Vagy egy gyermek nevetésére, az alkotóképességre és a szépségre - mindez

nem illik bele az evolúciós sémába. Vagy a világegyetemben érvényesülő erők finom összehangoltságára, a legapróbb dolgokban is felfedezhető összetett szerkezetekre. Mindez azonban még nem utal Isten kegyelmére. Az Ő szeretete csak a Fiában, a mi Megváltónkban válik láthatóvá. Azt a szót ugyanis, amely segít nekünk, nem találjuk meg a szívünkben. Ez a szó a teremtett világon kívülről, Istentől jön. A segítség, a szabadítás, a megváltás, ez az angyalok által megénekelt békeesség az Istentől elküldött, örökkévaló Igében való hit által lesz a miénk. Úgy, hogy Isten ajándékát Jézus Krisztusban elfogadjuk. A szívünk az az istálló, ahol Isten meg szeretne születni.

Isten nekünk szóló adománya szétfeszíti képzeletünk kereteit. Hiányoznak a szavak, hogy akárcsak megközelítőleg is megfelelően írjuk le.

„Mit mondjunk tehát mindezek után? Ha Isten velünk, ki ellenünk? Ő, aki tulajdon Fiát sem kímélte, hanem odaadta értünk, mindnyájunkért, ne ajándékozna vele együtt mindent nekünk?” {Róm 8,31-32}.

Itt elnémulnak a hangzatos beszédek és zajos szavak. Helyt adnak egy hálás szívből jövő csendes imának. Boldog karácsonyt!

Rolf Höneisen (szül.: 1961) nő, 4 gyermeke van. Korábban a német nyelvű *ethos* és *factum* c. folyóiratok főszerkesztője, jelenleg a svájci *idea* keresztény információs magazin főszerkesztője.

Pusztai Sándor:

Betlehemi éj

A hold beszűrt a kunyhórepedésén,
Ezüst halmot hintett szerte szépen.
A glória már fényes messze zengett.
Elaludtak. Szendergett a Gyermekek.
Mária édesen, a bölcsőre hajolva,
József, az ács, s fejénél a szalma.
Aludt a csási és a hű ökör.
Ez éjjel nem riadt egy kutya se föl.
Bogrács alatt a tűz, csuporban a tej,
A fák, a bokrok, mind. És száz virágkehely.
Aludt a jószág. A tágas gádorok.
A mindig virrasztó csordapásztorok.
Egy kis bari, tán álmán, bégetett.
Sóhaja gyapjak tavába veszett.
Aludt a ház. A csend. A kispatak.
Háztető a nád. S a ház előtti pad.
Aludt a szerszám, a szj, ostonon a nyél.
Gyalogúton, állva, elaludt a szél.
Gyöngyháztollú szárnnyal mind, a madarak.
Aludt az éj is, egy nagy fa alatt...

A glória már csak szinte zümmögött,
Mint a hold zenéje alvó fű között.

A Hűség virraszt csak
Léptét hallani,
Hogy ébren legyen itt
Mindig valaki...

December 7. vasárnap

**17.00 Iváncsits Tamás
és barátainak koncertje
a templomban**

December 13. szombat

**10 órától kézműves műhely
a hittanosoknak a P. Kiss
Szaléz teremben**

December 19. péntek

**18.30 A városi
vegyeskar koncertje a
templomban**

December 21. vasárnap

**17.00 Ünnepeles gyertya-
gyújtás a kolostor udvarán
felállított betlehemnél
(sütivel, forralt borral)**

December 24. szerda

**17.00 A Bárdos iskola
5. osztályosainak bet-
lehemes játéka a
templomban**

**BEMUTAT-
KOZIK A
KÉPVISELŐ-
TESTÜLET**

Fábian Zoltán

vagyok, 1972-ben szü-
lettem itt Nagyatádon. Feleséggel és három
leánnyal élek együtt hitben, reményben és
szeretetben. A Büttner Kft csapatában dolgo-
zom lassan negyedik éve. Édesanyám hossza-
san és kitartóan - több mint két évtizeden ke-
resztül - imádkozott, hogy a Szentlélek indítsa
meg fiát az Isten irányába. Ő ezt soha sem
tőlem kérte, csak csendben a Jó Istenhez imád-
kozott. Imája, mint ez idáig mindenben, ebben
is meghallgatásra talált és itt vagyok ebben a
gyönyörű templomban hétről hétre.

Nagy megtiszteltetés, hogy a hívek
megválasztottak e tisztségre, mely egyben
hatalmas felelősség is. Nem titok, hogy a vá-
rosi képviselőtestületbe kerülésért is megmé-
rettem magam, melyben csúnyán elbuktam.
Elbuktam, ám mégis győztem. Ahol az ember
elbukik, ott az Isten győzedelmeskedik. Ki
tudhatná jobban, hogy melyik a helyes út szá-
momra, mint az Isten? Az önkormányzatban
„csak” az embereket szolgáltam volna, ám
ebben a testületben az Isten megelégedéséért is
dolgozhatom. Én hálás vagyok a Jó Istennek,
hogy küldi számomra a jeleket és én ezeket a
jeleket értem és megértem. Ennek szellemében
kívánom munkámmal segíteni a testület mun-
káját, a hívek és az Isten szolgálatában. Arra
kérem a kedves híveket, hogy mindenki lássa
meg a jeleket, legyen szemük a látásra és fülük
a hallásra! Kapcsolódjanak be az egyház éle-
tébe, ne csak a jelenlétükkel, hanem szolgálá-
tukkal is. Arra buzdítok mindenkit, hogy ve-
gye ki részét a munkából, tevékenyen legyen
tagja egyházközségünknek.

Végezetül a mottómból egy részlet, Kalkuttai
Teréz Anya „8 parancsolatából”, amelynek
szellemében igyekszem élni:

„Ha jót teszel, azt mások úgy tekintik
majd, hogy hátsó szándék vezet. Ne törődj
vele! Te csak tedd a jót!”
Isten áldását kérem az egyházközség minden
tagjára!

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520